HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2023 Cena $ 2.50 MARCH 2023

České korunovační klenoty byly tentokrát vystaveny ve Svatovítské katedrále v Praze

Prezident České republiky Miloš Zeman začátkem prosince roku 2022 rozhodl o uspořádání výstavy českých korunovačních klenotů v pražské katedrále sv. Víta, sv. Václava a sv. Vojtěcha v Praze (dále též: ve Svatovítské katedrále). Původně se měla výstava českých korunovačních klenotů konat ve dnech 17. až 21. 1. 2023. Pro velký zájem však byla prodloužena do 24. 1. 2023. Výstava se konala u příležitosti 30. výročí vzniku samostatné České republiky. Současně s českými korunovačními klenoty byla ve výše zmíněné pražské katedrále vystavena také lebka českého knížete sv. Václava.

České korunovační klenoty – Svatováclavská královská koruna, žezlo a jablko

Bylo tak navázáno na prvorepublikovou tradici vystavovat české korunovační klenoty ve Svatovítské katedrále. V souladu s touto tradicí byly také v lednu tohoto roku 2023 české korunovační klenoty vystaveny ve vitríně navržené českým architektem Josefem Gočárem. Tento typ vitríny byl poprvé použit v průběhu výstavy českých korunovačních klenotů ve dnech 22. 9. až 6. 10. 1929 u příležitosti svatováclavského milénia – 1000 let od smrti sv. Václava. Stěny vitríny jsou lepené z několika vrstev tvrzeného skla, proto je vitrína neprůstřelná a téměř nerozbitná. Váží asi 500 kg.

Začátkem prosince roku 2022 byly také zveřejněny výsledky říjnového průzkumu Svatováclavské koruny. Podle tradice měl být někam do zlatého křížku, který je na vrcholu Svatováclavské koruny, vložen trn z Kristovy trnové koruny. Pravdivost legendy, jež Svatováclavskou korunu provází, dokládá latinský nápis na Svatováclavské koruně: „Hic est spina de corona Domini" (český překlad: „Zde je trn z koruny Páně"). Podle vyjádření ředitele odboru památkové péče Kanceláře prezidenta republiky PhDr. Petra Kroupy byla už v roce 2003 prozkoumána rytým motivem ukřižovaného Ježíše Krista zdobená safírová kamej, trvale umístěná na křížek Svatováclavské koruny. Kamej pochází ze 7. století n. l. a je byzantského původu. Roku 2003 bylo zjištěno, že dutina v této kameji je prázdná. Proto se pak spekulovalo, že se trn ztratil.

V říjnu roku 2022 odborníci pomocí přenosného rentgenu zkoumali dutinu na dně křížku Svatováclavské koruny. Ani tentokrát se vložení trnu nepodařilo potvrdit. PhDr. Petr Kroupa pak situaci vyhodnotil tak, že metoda průzkumu dutiny zlatého křížku pomocí přenosného rentgenového přístroje neumožňuje přímé potvrzení přítomnosti organické hmoty, tedy trnu z Kristovy koruny. Podle jeho názoru však neexistují žádné indicie, že by bylo s dutou nohou křížku po zhotovení Svatováclavské koruny manipulováno. „Tudíž nepochybujeme o přítomnosti trnu ve schránce, kam byl vložen po zhotovení Svatováclavské koruny, jak o tom informuje latinský nápis", doplnil svoje prohlášení. Více informací by mohl přinést další průzkum v budoucnosti.

Za české korunovační klenoty je považována královská koruna, žezlo a zlaté královské jablko. Spolu s korunovačními klenoty bývá vystavován také zlatý ostatkový (relikviářový) kříž, tzv. Korunovační kříž a obřadní korunovační meč, zvaný Svatováclavský. Česká královská koruna, královské žezlo a královské jablko jsou trvale uloženy v Korunní komoře v katedrálním chrámu sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Korunovační královské roucho je uchováváno ve speciálním klimatizovaném depozitáři ve Sbírkách Pražského hradu. Relikviářový kříž a korunovační meč jsou trvale vystaveny ve stálé expozici Svatováclavského pokladu na II. nádvoří Pražského hradu.

Korunní komora, v níž jsou umístěny české korunovační klenoty, je bez nadsázky nejnepřístupnějším místem na Pražském hradě. Dveře, stejně jako pancéřová skříň na klenoty, mají 7 zámků a k otevření dveří a k vyzdvižení klenotů se musí sejít 7 držitelů klíčů. Jsou jimi: prezident republiky, předseda vlády, arcibiskup pražský, předseda Poslanecké sněmovny, předseda Senátu, děkan Metropolitní kapituly pražské katedrály a primátor hlavního města Prahy.

Tradice sedmi klíčů vznikla poté, co v roce 1791 český král Leopold II. vyhověl žádostem českých stavů o vrácení českých korunovačních klenotů z Vídně do Prahy. Ty pak byly uloženy v katedrálním chrámu sv. Víta v Praze, tehdy v Korunním archivu za Svatováclavskou kaplí, za ocelovými dveřmi s 5 zámky. Vyhrazena jim byla zvláštní skříň, zabezpečená dalšími dvěma zámky. K těmto dvěma dalším zámkům dostali klíče další 2 strážci klenotů. I když se místo uložení českých korunovačních klenotů později měnilo, tradice 7 klíčů se udržela až dodnes.

Pokračování na str. 20

Foto na titulní straně:
Svatováclavská královská koruna

Upletli korunu z trní a vsadili ji Ježíšovi na hlavu

(Mat 27, 29)

Litanie na odprošení trním korunovaného Krista

Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*
Kriste, smiluj se. *Kriste, smiluj se.*
Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*

Bože, náš nebeský Otče, *smiluj se nad námi.*
Synu, Vykupiteli světa,
Bože Duchu Svatý,
Bože v Trojici jediný,

Trpěl jsi muka trním korunování pro mou nevěru, že jsi Král králů.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování, protože s výsměchem jsem ti nasadil na hlavu trnovou korunu.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování pro mé nečisté myšlenky, které jsem měl neustále ve své hlavě.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování pro nečistotu mých očí, když jsem byl v područí zlého ducha.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování pro můj nemilosrdný a zlostný pohled na bližního.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování pro mou lhostejnost vůči všem, kdo tě vzývají.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování pro můj jedovatý jazyk, který tě urážel a bral jméno Boží nadarmo.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování pro mé plivání Ti do tváře.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl si muka trním korunování pro ďáblovy plány, které vytvářel v mé hlavě, jak ublížit druhým, a které jsem ve své svobodné vůli přijímal.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování kvůli ztrátě mé lidskosti a nenávisti vůči Tobě.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování proto, že jsem osnoval zlé plány a ve svém srdci jsem ti nepřichystal příbytek.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.
Trpěl jsi muka trním korunování proto, abych jednoho dne poznal nebe a velebil Tvé přesvaté a přečisté tělo proto Tě Pane znovu prosím.
Pro Tvé bolestné trním korunování odpusť mi Ježíši.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*

Modleme se:

Pane Ježíši pro Tvé bolestné trním korunování, smyj ze mě mou vinu a očisti mě od hříchu. Dej mi sílu, abych z hloubi srdce litoval svých hříchů a tak se s tebou jednoho dne setkal v nebi a mohl Ti zpívat věčné chvály díků. Amen.

Kristova trnová koruna podle stop na Turínském plátně

Modlitba k Ježíšově Krvi

Pane Ježíši, prosím tě,
abys ve své vykupitelské Krvi
očistil mě i všechny členy mé rodiny.

Pane Ježíši,
svou Předrahou Krví očisti nás,
naše srdce, nevědomosti,
vědomí a podvědomí,
myšlenky, svědomí,
vzpomínky, představy,
pocity a náš rozum.

Pane Ježíši,
svou Předrahou Krví obmyj nás,
i naše vnitřní orgány.
Obmyj náš mozek, nervový systém,
krev v žilách, naše svaly a kosti.
Očisti naši pýchu, vůli
a smyj špínu z našich duší.
Amen.

Podle: www.fatym.com

Další článek k tomuto tématu na str. 14

LITURGICKÁ ČTENÍ

4. neděle postní - 19. března 2023

1. ČTENÍ - I Sam 16, 1b.6-7.10-13

Čtení z první knihy Samuelovy.

Hospodin řekl Samuelovi: „Naplň svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“ Když Samuel přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšímej si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nedívám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin však vidí do srdce.“ Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlapci?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnýma očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaž ho; to je on.“ Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

2. ČTENÍ - Ef 5, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je veřejně odsuzujte. Vždyť člověku je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světle. Všechno totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká v Písmu: „Probuď se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvítí.“

EVANGELIUM - Jan 9,1-9.13-17.34-38

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhřešil: on sám nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“ - to slovo znamená „Poslaný.“ Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve vídali žebrat, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebral?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“ On řekl: „Jsem to já.“ Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“ On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: ‚Jdi k Siloe a umyj se!‘ Šel jsem tedy, umyl se a vidím.“ Ptali se ho: „Kde je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“ Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak nabyl zraku. On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.“ Někteří farizeové říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu.“ Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříšný člověk dělat taková znamení!“ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Řekli mu: „V hříších ses celý narodil - a ty nás chceš poučovat?“ A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena.

5. neděle postní - 26. března 2023

1. ČTENÍ - Ez 37, 12-14

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal" - praví Hospodin.

2. ČTENÍ - Ef 5, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobeno smrti kvůli hříchu, ale duch je plný života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

EVANGELIUM - Jan 11, 3-7. 17. 20-29. 31-45

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Když uviděli Židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i Židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky

vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázán na nohou i na rukou pruhy plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch Židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co Ježíš vykonal, v něj uvěřilo.

Květná neděle - 2. dubna 2023

EVANGELIUM při průvodu s ratolestmi - Mt 21,1-11

Slova svatého evangelia podle Matouše

Když se Ježiš a jeho učedníci přiblížili k Jeruzalému a přišli k Betfage u Olivové hory, poslal dva učedníky napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco namítal, řekněte: ‘Pán je potřebuje a hned je pošle nazpátek.’“ To se stalo, aby se splnilo, co bylo řečeno ústy proroka: „Řekněte siónské dceři: Hle, tvůj král k tobě přichází pokorný, sedí na oslu, na oslátku, mláděti soumara.“ Učedníci šli a udělali, jak jim to Ježíš nařídil. Přivedli oslici a oslátko, prostřeli na oslátko své pláště a on se na pláště posadil. Veliké množství lidu pak prostřelo své pláště na cestu, jiní sekali ze stromů ratolesti a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosana synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech!“ Jakmile vjel do Jeruzaléma, vzrušení zachvátilo celé město a lidé se ptali: „Kdo je to?“ Ze zástupu jim odpovídali: „To je ten prorok, Ježíš z galilejského Nazareta.“

1. ČTENÍ - Iz 50,4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2,6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - Mt 27,33-54 (zkrácený text)

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše

Když došli na místo zvané Golgota, což znamená „Lebka“, dali mu pít víno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si tam sedli a hlídali ho. Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: „To je Ježíš, židovský král.“ Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: „Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ Stejně tak se mu posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Je prý to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, a uvěříme v něho. Spoléhal na Boha, ať ho teď vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: ‘Jsem Boží Syn!’“ Stejně ho tupili i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Kolem tří hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!“ Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zdali ho přijde Eliáš zachránit.“ Ježíš však znovu vykřikl mocným hlasem a skonal. Vtom se chrámová opona roztrhla v půli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se rozpukly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha lidem. Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se polekali a říkali: „To byl opravdu Syn Boží.“

Zmrtvýchvstání Páně - 9. dubna 2023

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a. 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vší rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - Kol 3, 1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslete, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 28. února 2023

Politické události

Prezidentem Petr Pavel. Při rekordní účasti zvítězil téměř o milion hlasů

Jako by se Česko zahalilo do flanelu. Právě košile z tohoto materiálu se stala symbolem Petra Pavla, který ovládl druhé kolo prezidentské volby. S podílem 58,32 % hlasů porazil předsedu hnutí ANO Andreje Babiše. Bývalý premiér už odpoledne po volbách uznal porážku. Generál ve výslužbě se s počtem 3 359 151 voličů stane hlavou státu s nejsilnějším občanským mandátem v historii přímé volby. Babiš získal 2 400 046 hlasů, tedy 41,67 %. Druhé kolo se uskutečnilo ve dnech 27. a 28. ledna.

Zatímco zpočátku vedl Babiš a Pavel ho těsně předstihl až v závěru, tentokrát se Pavel držel na přední příčce od prvních okamžiků sčítání, a to se nezměnilo až do konce. Už v půl čtvrté vystoupil s vítězným projevem: „Moc rád bych nejen poděkoval všem, kteří mě volili, ale zároveň i těm, kteří mě nevolili, ale přišli k volbám. Nevidím vítězné ani poražené voliče.“ Dále zdůraznil vítězství hodnot, jako jsou pravda, důstojnost, respekt a pokora. „Jsem přesvědčený, že je sdílí naprostá většina z nás. Rozhodně stojí za to, abychom se snažili, aby byly součástí našich životů a aby se vrátily na Hrad a do naší politiky.“

Kolem čtvrté veřejně promluvil i Babiš. Uznal porážku a popřál vítězi hodně štěstí v nové funkci. „Chtěl bych strašně moc poděkovat našim voličům. Dosáhli jsme famózní výsledek! Teď se na to dívám, dva miliony tři sta tisíc je víc než výsledek Spolu a PirStanu v posledních sněmovních volbách,“ uvedl na tiskové konferenci a vyzval své voliče, aby respektovali, jak volby dopadly. Prohru však přední opoziční politik nevnímá jako konec kariéry. „My, hnutí ANO, a byl jsem kandidát hnutí ANO, tu budeme stále pro vás.“

Vítězi ještě ten den pogratulovali všichni čtyři nejvyšší ústavní činitelé, včetně současné hlavy státu Miloše Zemana. Blahopřání přicházela i ze zahraničí, připojili se předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyenová nebo prezidenti Emmanuel Macron z Francie, Volodymyr Zelenskij z Ukrajiny. A Zuzana Čaputová přijela ze Slovenska podat Pavlovi ruku dokonce přímo do jeho štábu. „Jsem ráda, že v našem regionu a v Evropě přibude hlava státu, která ctí demokratické hodnoty, a jejíž síla pramení v klidu,“ prohlásila v krátkém projevu.

Pavel slavil největší úspěch v Praze, kde získal přes 76 % hlasů. Předseda hnutí ANO dosáhl nejlepšího výsledku na Ústecku, kde mu dalo hlas 54,47 % voličů. Ústecký kraj společně s Karlovarským a Moravskoslezským patří k jediným regionům, kde bývalý premiér získal převahu. Bývalý hodnostář NATO triumfoval i v zahraničí, kde se pro něj vyslovilo přes 95 % voličů.

Celková účast dosáhla 70,25 %. O dva procentní body překonala tu před dvěma týdny. Tento víkend se tak k urnám vydalo nejvíce voličů ze všech českých voleb od roku 1998, tedy od období před tzv. opoziční smlouvou. Nová hlava státu nastoupí do funkce 9. března, až složí slib na společné schůzi obou komor Parlamentu.

Babiš zůstává poslancem, tvářemi ale budou Schillerová s Havlíčkem

Andrej Babiš pokračuje jako opoziční poslanec a lídr hnutí ANO. Jeho hlavními tvářemi ale budou šéfka poslaneckého klubu Alena Schillerová a místopředseda Sněmovny Karel Havlíček, který nově stane v čele stínové vlády. Předsednictvo změny oznámilo po zasedání ve středu 8. února. Hnutí naopak opouštějí Babišovi kritici Ivo Vondrák a Tomáš Macura.

Podle bývalého premiéra je nyní nutné dobudovat strukturu ANO, hledat nové mladé tváře, soustředit se na mladou generaci a připravovat se na příští volby. „Myslím, že jsme hnutí pro občany, a víme, kam směřujeme,“ doplnil Babiš.

Neúspěšný prezidentský kandidát zároveň uvedl, že si chce dát od politiky pauzu: „Nebudu tolik aktivní ani mediálně, takže bude potřeba, abyste se soustředili na nějaký jiný objekt nebo subjekt, to je tak asi jediná změna,“ uvedl Babiš směrem k novinářům.

Předsednictvo dále schválilo změnu ve stínové vládě, kterou ANO ustavilo po sněmovních volbách na podzim 2021, kdy bylo jasné, že ministerstva obsadí zástupci pětikoalice. Do čela stínového kabinetu se nově postaví bývalý ministr průmyslu, obchodu a dopravy Havlíček. Druhou hlavní tváří se stala někdejší šéfka státní kasy Schillerová.

Na úvod jednání rezignoval na funkci místopředsedy hnutí moravskoslezský hejtman Ivo Vondrák, který v prezidentské volbě otevřeně podpořil Petra Pavla. Jak zjistil Deník N, předsednictvo ihned po Vondrákově rezignaci jednomyslně odhlasovalo jeho vyloučení z hnutí. Později, v úterý 21. února, opustil i poslanecký klub ANO.

Vedení také schválilo odchod ostravského primátora Tomáše Macury, jenž stejně jako Vondrák otevřeně preferoval Pavla. Macura dal pozici primátora k dispozici, klub ANO mu však ve čtvrtek 16. února vyjádřil většinovou podporu. Situaci do Slezska přijel řešit poslanec a hlavní manažer hnutí Jan Richter.

V pondělí 20. února Macura zastupitelům ANO znovu sám navrhl konec v primátorském křesle, spolu s ním o odchod požádaly i jeho náměstkyně Kateřina Šebestová a Zuzana Bajgarová. Jejich kolegové tomuto postupu vyhověli, všichni tři skončí do půl roku.

Ze Slovenska

Předčasné volby na Slovensku budou 30. září. Návrhy opozice neprošly

Slovenský parlament v úterý 31. ledna odhlasoval termín předčasných voleb na 30. září. Návrh podpořilo 92 poslanců ze 148 přítomných. Ani přes snahu opozice a prezidentky Zuzany Čaputové neprošel žádný z dřívějších datumů. Menšinová vláda Eduarda Hegera tak zůstane v úřadě dalších osm měsíců.

Na podzimním termínu se shodly strany bývalého kabinetu už předchozí týden. Opoziční Směr-SD nebo Hlas-SD však požadovaly dřívější konání, konkrétně 27. květen, respektive 24. červen. Jejich návrhy podpořilo pouze 75 poslanců, hranice ústavní většiny je 90.

Na dohodě trvala prezidentka Čaputová. Ta varovala, že pokud se Národní rada neshodne do 1. února, jmenuje úřednickou vládu.

Současný Hegerův kabinet totiž ztratil důvěru v prosinci. U moci zůstane až do vyhlášení předčasných voleb, některé pravomoci má však omezené a musí je schválit hlava státu.

Ekonomika

Česká inflace je třetí nejvyšší v EU. Unijní průměr klesl na deset procent

Míra inflace v Evropské unii v lednu pokračovala v poklesu z předchozích dvou měsíců a snížila se na deset procent. Tempo meziročního růstu cen zpomalilo z prosincových 10,4 procenta, oznámil evropský statistický úřad Eurostat. Naproti tomu v České republice inflace po prosincovém poklesu opět zrychlila. S hodnotou 19,1 procenta byla třetí nejvyšší v celé Unii.

Eurostat zároveň zpřesnil dřívější odhad lednové inflace v eurozóně, která z prosincových 9,2 procenta klesla na 8,6 procenta. Úřad ji původně odhadoval na 8,5 procenta. Inflace se přes postupné snižování stále pohybuje výrazně nad průměrem posledních let. Loni v lednu činila v EU 5,6 procenta, v eurozóně pak 5,1 procenta.

Stejně jako v předchozích měsících rostly i v lednu ceny výrazně nejrychleji v Maďarsku (26,2 procenta), následovaném Lotyšskem (21,4 procenta) a Českem, kde se inflace zvýšila na 19,1 z prosincových 16,8 procenta. Naopak nejnižší inflaci vykázalo Lucembursko (5,8 procenta), Španělsko (5,9 procenta) a Kypr s Maltou (6,8 procenta).

V porovnání s prosincem klesla meziroční inflace v 18 členských zemích a vzrostla v devíti.

Leden potvrdil klesající vliv zpomalujícího zdražování energií na celkovou inflaci v eurozóně. V prvním měsíci roku se na něm nejvíce podepsaly ceny potravin, alkoholu a tabákových výrobků podílem 2,94 procentního bodu. Podíl energií klesl na 2,17 procentního bodu. Následovaly služby (1,80 bodu) a neenergetické průmyslové zboží (1,73 bodu).

Kurzovní lístek 24. 2. 2023 (střed)

EUR, 1 23,640
Kanada, 1 16,449
USA, 1 22,369

Kultura

Zemřela pětinásobná vítězka Zlatého slavíka Naďa Urbánková

Ve věku 83 let zemřela zpěvačka Naďa Urbánková, interpretka autorka hitů jako Drahý můj či Vilém peče housky. Pravděpodobnou příčinou smrti je nedávno prodělaná rakovina prsu spojená s nákazou nemocí covid-19.

Urbánková zdravotním potížím podlehla v pátek 3. února, o úmrtí informovala dcera Jana Fabiánová prostřednictvím Facebooku. Poslední rozloučení se konalo ve středu 15. února v pražské Bazilice Nanebevzetí Panny Marie.

„Úmrtí mé další kolegyně je pro mne ohromně smutnou zprávou. Už teď se mi v hlavě promítají vzpomínky na úžasná vystoupení, které jsme spolu zažily," citovala ČTK Helenu Vondráčkovou.

Urbánková se kromě pěvecké kariéry věnovala také herectví. Režisér Ján Roháč ji v roce 1964 obsadil do filmu Kdyby tisíc klarinetů a následně také v divadle Semafor. Tam po boku Jiřího Grossmanna, Miloslava Šimka či Miluše Voborníkové strávila řadu úspěšných let. Zahrála si také menší role ve filmech Jiřího Menzela Ostře sledované vlaky, Skřivánci na niti a Na samotě u lesa.

Spolupráce s Grossmannem se neomezila jen na Semafor. Napsal texty přelomových písní Drahý můj a Závidím, první zmíněná skladba je dokonce duetem obou umělců. V letech 1972 až 1976 Urbánková kralovala soutěži Zlatý slavík.

Naďa Urbánková byla třikrát vdaná, z druhého manželství má už zmíněnou dceru. „Pokud budu schopná nějak pomoci udržovat maminčin odkaz i vzpomínky na ni, budu dělat, co bude v mých silách," slíbila Fabiánová, jejímž otcem je herec Jan Nemejovský.

Ceny Anděl znají finalisty: Žbirku, Vypsanou Fixu či rappera 7krát3

Druhé kolo hlasování rozhodlo o závěrečné nominaci na Ceny Anděl 2022. Česká hudební akademie mezi finalisty zařadila kapelu Vypsaná Fixa, zpěváka Mira Žbirku s posmrtně vydaným albem a rappera 7krát3, kteří mohou získat dvě, či dokonce tři ocenění. Slavnostní ceremoniál odvysílá Česká televize z pražského Výstaviště 15. dubna.

Přes 440 hlasujících akademiků a odborníků určilo složení finálových trojic ve 14 kategoriích a následně také rozhodne o vítězích. Ocenění skupina roku si odnese jedna z trojice Vypsaná Fixa, Prago Union a Vltava. Titul nejlepší sólové interpretky získá buď Lenny, Radůza, či Pam Rabbit. Legendárnímu Žbirkovi konkurují v kategorii nejlepšího zpěváka Dan Bárta a rapper 7krát3.

Slavnostní ceremoniál 32. ročníku se uskuteční 15. dubna na pražském Výstavišti a odvysílá ho ČT1. Pořadatelé nabídnou řadu vystoupení. „Snažíme se vnímat vývoj hudby v její šíři a zprostředkovávat hostům v sále i divákům u televizních obrazovek komplexní zážitek," uvedla na tiskové konferenci ve čtvrtek 16. února producentka Lucka Hájková. První jména účinkujících oznámí v polovině března.

Celkově se soutěží v 15 kategoriích. Těmi jsou album, skladba, skupina, sólová interpretka, sólový interpret, objev, videoklip, alternativa a elektronika, folk, jazz, klasika, rap, rock a slovenské album roku.

V poslední, patnácté kategorii se mohou zapojit i diváci. Ti vyberou, kdo odejde se stotisícovou odměnou za Cenu fanoušků. „Po Mirai, Viktoru Sheenovi a Smackovi budeme v napětí očekávat, kdo u hudebních fanoušků zvítězí tentokrát," prohlásila Veronika Němcová, ředitelka komunikace společnosti Coca-Cola, jež tuto cenu zastřešuje.

Připravila Dominika Brabcová podle: http://carolina.fsv.cuni.cz/

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež v Kongu a Jižním Súdánu

Ve dnech 31. ledna až 5. února 2023 papež František uskutečnil svou 40. apoštolskou cestu tentokrát do Konžské demokratické republiky (KDR) a Jižního Súdánu (JS). Tyto cesty byly před tím ze zdravotních důvodů odloženy.

První tři dny strávil papež v Kinshase, hlavním městě KDR. Zde se nejprve setkal s prezidentem republiky a státními a veřejnými představiteli. Ve středu 1. února sloužil Svatý otec mši svatou na letišti Ndolo v Kinshase, kde se sešlo přes milion lidí. Odpoledne se pak setkal s oběťmi násilí z východních oblastí KDR a se zástupci různých charitativních organizací. Další den se konalo setkání s mladými lidmi a katechety na Stadionu mučedníků a po něm setkání s biskupy, kněžími, jáhny, seminaristy a zasvěcenými osobami v katedrále Panny Marie, Matky Konga.

V pátek 3. února odletěl papež do Jižního Súdánu, kde se v hlavním městě Džuba, nejprve setkal s prezidentem a viceprezidenty země a pronesl projev k zástupcům veřejného a občanského života a diplomatickému sboru. V sobotu 4. února dopoledne se konalo setkání s místní církví v katedrále sv. Terezie. Poté papež pozdravil běžence v kongresovém sále Freedom Hall a večer byl zakončen ekumenickou modlitbou v džubském mauzoleu Johna Garanga, zesnulého vůdce Súdánské lidové osvobozenecké armády a prvního viceprezidenta Súdánu. Na témže místě papež o den později, v neděli 5. února, zakončí apoštolskou cestu při mši svaté, které se zúčastnilo asi 100 000 věřících. *„Jste v mém srdci, jste v našich srdcích, jste v srdcích křesťanů na celém světě! Nikdy neztrácejte naději. A neztrácejte příležitost budovat mír,"* řekl papež František na závěr své cesty.

Pomoc obětem zemětřesení v Turecku a Sýrii

V časných ranních hodinách 6. Února proběhlo v severozápadní Sýrii a jihovýchodním Turecku, kde bylo epicentrum, ničivého zemětřesení dosahující až 7.8 stupňů Richterovy stupnice. Podle odborníků to bylo nejsilnější zemětřesení za posledních osm století. Nové otřesy o síle 7,6 stupňů byly zaznamenány odpoledne a další ještě v následujících dnech. Zemětřesení si vyžádalo ohromné množství obětí na životech. I když v následujících dnech zasahovaly záchranné týmy z mnoha zemí světa, které vysvobodily z trosek řadu živých lidí, k dnešnímu dni je hlášeno asi 44 tisíc mrtvých, při čemž údaje ze Sýrie jsou jen přibližné. Domy a celá města zůstala v rozvalinách. Jen v Turecku je přes půl milionu lidí bez přístřeší. Trpí zimou, hladem a žízní, nemají základní hygienické podmínky, očekává se následné velké utrpení lidí strádajících nouzí a hrozícími epidemiemi.

Za mnohé uveďme příklad katolické katedrály v tureckém městě Iskanderun, která se také ocitla v troskách. Jako zázrakem se zachoval hlavní oltář a svatostánek, ze kterého byla odnesena Nejsvětější svátost až po zemětřesení, a na bočním oltáři se zachránila také socha Panny Marie, která stojí nepohnutě a sleduje toto dílo zkázy.

Svatý otec František i celá církev se za oběti zemětřesení usilovně modlí a organizuje se humanitární pomoc. Například z Neapole byla vypravena loď do tureckého Iskenderumu. Na palubě bylo kromě pomoci italské vlády a dalších nevládních organizací také 10 000 termotriček, která do Neapole osobně přivezl papežský almužník, kardinál Konrad Krajewski. Oblečení je určeno pro uprchlický tábor Kilis v Turecku, 50 km od Gaziantepu a 60 km od syrského města Aleppo. Zde bude distribuce svěřena nadaci Rava, která v oblasti působí již delší dobu a poskytuje jídlo a přístřeší tisícům lidí bez domova. Tábor se v posledních letech po vypuknutí války v Sýrii rozšířil a pojal asi 60 000 uprchlíků, mnoho dalších však žije v provizorních táborech. Zemětřesení situaci ještě zhoršilo a k současným rodinám uprchlíků se nyní přidávají stovky lidí.

V Praze se konalo setkání zástupců katolické církve z celé Evropy

Ve dnech 5. – 11. února se v Praze konalo setkání představitelů katolické církve z celé Evropy. V hlavním městě ČR se uskutečnilo kontinentální shromáždění Synody o synodalitě 2021 až 2024, kterou vyhlásil v roce 2021 papež František a která má přinést podněty k dalšímu organizování katolické církve či změnám v ní. Na jednání se sešlo 200 účastníků z celé Evropy, z toho 156 osob byli delegáti z 39 biskupských konferencí.

Synoda je označení pro různá shromáždění představitelů křesťanských církví, původně znamená společné putování. Synodální cesta či proces vyhlášené Františkem má obsahovat setkávání, naslouchání a rozlišování o společné budoucnosti věřících. Po vyhlášení synody uvedla Rada kardinálů, tedy poradní sbor papeže, že synoda má v církvi „překonat rozkolnictví a dílčí zájmy".

Nejprve se konala na úrovni místních církví, nyní postoupila na kontinentální úroveň a vyvrcholí říjnovým zasedáním biskupů ve Vatikánu. Účastníci kontinentálního setkání v Praze předložili návrhy, jak by se v budoucnu mohli všichni věřící spolu s biskupy podílet na rozhodování v církvi.

V závěrečném vyjádření biskupů se říká: „Chceme kráčet společně, svatý Boží lid, laici a pastýři, poutníci, ulicemi Evropy, abychom hlásali radost z evangelia, která pramení ze setkání s Kristem, a chceme to dělat společně s mnoha bratry a sestrami z jiných křesťanských denominací. Chceme usilovat o zvětšení prostoru našich stanů, aby se naše církevní společenství stala místem, kde se každý cítí vítán."

Modlitební výzva biskupa Martina Davida pro postní dobu

Na čtyřicet postních dnů připravila Diecéze ostravsko-opavská jednoduchou postní aktivitu. Máme se každý den spojit k modlitbě na společný úmysl.

„Postní doba je každoroční výzvou k obnově naší víry, kterou můžeme naplnit různým způsobem. Chci vás v té letošní postní době pozvat k velmi konkrétní a jednoduché modlitební výzvě," těmito slovy začíná zvací video, ve kterém biskup Martin David modlitební výzvu představuje. Princip je prostý:

1. Přečíst si evangelium na daný den (najdete zde: https://www.vira.cz/nedelni-liturgie)
2. Pomodlit se desátek růžence s úmyslem, který s úryvkem evangelia souvisí
3. Přidat jakoukoli modlitbu na úmysl papeže Františka

Takto můžeme kráčet postní dobou společně. Kdo nestihl začátek, může se k modlitbě připojit kdykoliv během šesti postních týdnů.

Postní doba má kromě modlitby ještě dva další pilíře: sebezápor a dobročinnost. Jak je rozvineme, záleží na každém. „Darem pro druhé mohou být naše otevřené srdce a oči. Vnímavá a citlivá pozornost k tomu, co druzí právě potřebují," říká biskup Martin.

Podle: www.cirkev.cz

Petr Pavel

Nově zvolený prezident České republiky

Armádní generál (v.v.) Ing. Petr Pavel, M.A., se narodil 1. listopadu 1961 v Plané u Mariánských Lázní. Po ukončení základní školy nastoupil v roce 1975 na Vojenské gymnázium v Opavě a následně do roku 1983 na studia ve Vysoké vojenské škole pozemního vojska ve Vyškově. Zájem o vojenské zpravodajství jej přivedl na postgraduální studium oboru na Vojenské akademii v Brně, které ukončil v roce 1991. Díky skvělým studijním výsledkům i znalosti cizích jazyků byl v roce 1995 vybrán ke studiu Vysoké štábní školy pro vyšší důstojníky v Camberley (Velká Británie) a později přijat na Královskou akademii obranných studií v Londýně (2005) a na King's College London, kde získal titul Master of Arts (M.A.) v oboru mezinárodních vztahů (2006).

Velitelskou dráhu zahájil v roce 1983 u výsadkové průzkumné čety zvláštního určení v Prostějově a v žebříčku kariéry stoupal u útvarů vojenského zpravodajství, společných sil i jako zástupce AČR v mezinárodních institucích až k funkci náčelníka generálního štábu AČR (2014) s hodností armádního generála. Byl účastníkem několika zahraničních vojenských misí a za vykonané činy obdržel řadu vyznamenání AČR i vysoké zahraniční řády, mj. nejvyšší vyznamenání Francie a USA. Vrchol jeho vojenské kariéry představuje zvolení do funkce předsedy Vojenského výboru NATO (2015–2018), po níž ukončil 30. listopadu 2018 služební poměr a odešel do zálohy.

V současné době se věnoval přednáškám a popularizaci otázek obrany a bezpečnosti. Jeho osobními zájmy jsou cestování, motocykl, lyžování, fotografování a literatura. Je podruhé ženatý, má tři dospělé děti, syny Jana, Petra a dceru Evu. Také jeho manželka Eva absolvovala úspěšnou vojenskou kariérní dráhu, z níž odcházela do zálohy v hodnosti podplukovník.

Dne 6. září 2022 oficiálně oznámil kandidaturu na prezidenta České republiky. Dne 14. ledna 2023 se stal vítězem prvního kola prezidentských voleb a postoupil do kola druhého. Ve druhém kole ve dnech 27. a 28.1. 2023 zvítězil nad Andrejem Babišem a byl zvolen prezidentem České republiky. Ve druhém kole prezidentských voleb získal generál Petr Pavel 58,3%. Andrej Babiš získal 41.7%.

Inaugurace zvoleného prezidenta Petra Pavla, proběhne 9. března ve Vladislavském sálu na Pražském hradě, kde na společné schůzi obou komor Parlamentu České republiky, tedy Poslanecké sněmovny a Senátu složí prezidentský slib do rukou předsedy Senátu Miloše Vystrčila. Slavnostního aktu by mělo být přítomno 200 poslanců a 81 senátorů. Inauguraci by mělo přihlížet dalších asi 500 hostů, členové vlády a ostatní představitelé významných institucí. Čestnými hosty budou bývalí prezidenti, tedy Václav Klaus a Miloš Zeman v doprovodu manželek. Pozvaná je i Dagmar Havlová.

Podle: www.academia.cz a www.irozhlas.cz

Korunovace českých králů

Řád korunování králů českých a Řád požehnání královny sepsal sám Karel IV. Vycházel z původního českého korunovačního řádu, který byl odvozen z mohučského korunovačního řádu římských králů obohaceného o staročeské prvky a doplněn některými částmi z korunovačního řádu francouzských králů.

Korunovační řád Karla IV. mluví o osobě nového panovníka jako o knížeti, který se až provedením korunovace stává králem. Korunovační řád obsahuje jednak předepsané modlitby, tak popis a pořadí úkonů, které byly při korunovaci prováděny: korunovační vigilie, průvod, kázání, skrutinium, aklamace, litanie, světící modlitby, průvod se svatým olejem, pomazání hlavy, prsou, plecí a paží, oblékání krále, pomazání rukou, preface, odevzdání pláště, meče, náramků a prstenu, vykoupení meče, odevzdání žezla a jablka, korunování, synodální požehnání, nastolení, holdování, Te Deum, slib.

Karlův korunovační řád zůstal v platnosti s určitými dobovými změnami až do zrušení monarchie v roce 1918. Poslední korunovace Ferdinanda V. se konala v roce 1836.

Rekonstrukce korunovace Karla IV. (1316-1378) českým králem byla uvedena v pražské katedrále svatého Víta v Praze v roce 2016 u příležitosti 700. výročí narození tohoto císaře Svaté říše římské.

Korunování krále

V předvečer korunovace vykonal král návštěvu Vyšehradu, kde se konaly modliby a králi byly ukázány střevíce a brašna Přemysla Oráče.

V den korunovace zněly Prahou od ranních hodin zvony a dělové salvy. Korunovační procesí vyšlo z královského paláce směrem ke katedrále, do které vstoupilo Zlatou branou. Ve vstupu již čekal arcibiskup s dalšími duchovními hodnostáři. Král políbil zlatý korunovační kříž, který držel arcibiskup. Král poté za doprovodu několika nejvyšších hodnostářů vstoupil do kaple sv. Václava, kde se pomodlil a byl ustrojen do korunovačních rouch. Poté se v doprovodu církevních i světských hodnostářů odebral k hlavnímu oltáři k podstoupení korunovačních obřadů.

Zde byl instalován korunovační trůn s baldachýnem. U trůnu pak král poklekl na klekátko směrem k hlavnímu oltáři, kde byly vystaveny korunovační klenoty.

Král byl představen arcibiskupovi. Přítomní biskupové potvrdili že je hoden korunovace a pak jej arcibiskup poučil o povinnostech úřadu. Potom král přistoupil k oltářním stupňům, aby složil slib. (Text uvádíme ve staročeském znění.)

Arcibiskup se ho otázal: *„Chceš svatou vieru od křesťanských mužóv dáni držeti a skutky spravedlivými chovati?"*

Odpověděl: *„Chci."*

Dále se ho otázal: *„Chceš li od Boha tobě královstvie pójčeného podlé spravedlnosti otcóv tvých zpravovati a brániti?"*

Odpověděl: *„Tak, jakž božskú posílen pomocí a utěšením všech věrných jeho moci budu, tak věrně vše činiti slibuji."*

Arcibiskup se pak obrátil k lidu slovy: *„Chcete li takému N. knieżeti a zprávci se poddati a jeho královstvie tvrdú věru ustanoviti a ku přikázaní jeho poslušni býti podlé slova svatého apoštola, jenž die: „Všeliká duše mocem vyšším poddána buď," leč králi jakožto povýšenému?"*

Lid jednohlasně třikrát odpověděl: *„Rádi, rádi, rádi!"*

Potm všichni zpívali litanie ke Všem svatým. Král při tom ležel tváří na zemi.

Po chvalozpěvu Sláva na výsostech Bohu a epištole následoval korunovační obřad.

Nejprve arcibiskup pomazal krále svatými olejí na hlavě, na prsou, na ramenou a mezi lopatkami a požehnal mu. Poté byl král oblečen do korunovačních rouch, dalmatiky a královského pláště s hermelínovým límcem. Poté arcibiskup požehnal svatováclavský meč, kterým byl pak král opásán. Arcibiskup pak korunovační prsten a navlékl ho králi na prsteníček. Král pak položil svůj meč na oltář. Na řadu poté přišlo požehnání královského žezla a jablka. Arcibiskup dal králi jablko do levé ruky a žezlo do pravé ruky.

Vrcholem obřadu bylo nasazení svatováclavské koruny na hlavu krále. Acibiskup nejprve korunu pokropil svěcenou vodou a okouřil kadidlem. Poté ji vložil králi na hlavu. Při předání každé iz insignií pronášel arcibiskup zvláštní modlitby a schola zpívala latinské zpěvy.

Po závěrečném požehnání arcibiskupa byl král posazen na královský trůn. Zanělo slavnostní Te Deum – chvalozpěv Bože chválíme Tebe.

Král stojící před trůnem pak před Bohem a celým shromážděním lidu složil následující slib: *„Vyznávám a slibuji před Bohem i anděly jeho nynie i potom viec zákon a spravedlnost i pokoj svaté božie cierkve a lidu mně poddanému podlé moci a vědomie zachovati a činiti, s zachováním milosrdného vzezřenie, jakožto s radú věrných našich najlépe nalézti moci budeme, a biskupom kosteluov božích dóstojnú a řádnú čest ukazovati, a to což od ciesařóv a králóv kostelóm jim poručeným dáno neb navráceno jest, bez porušenie zachovati, opatóm a hrabiem i nádobám kostelním podobnú čest podlé rady věrných našich činiti. Amen."*

Na to zazněl starobylý chorál Hospodine pomiluj ny.

Potom následoval obřad korunovace královny.

Podle wikipedie a
Řádu korunování krále českého a královny, rukopis B
www.youtube.com - Rekonstrukce korunovace Karla IV.
je to nádherný téměř dvě hodiny trvající dokument a stojí za zhédnutí

Inaugurace prezidenta České republiky

Inaugurace prezidenta České republiky je slavnostní ceremonie, při které je zvolený kandidát na prezidenta uveden do úřadu prezidenta České republiky. Tradičně se tak koná den po vypršení pětiletého mandátu předchozí hlavy státu. Obřad probíhá ve Vladislavském sále na Pražském hradě.

Inauguraci předchází přímá volba prezidenta. Kandidáti musejí mít podporu minimálně 10 senátorů, nebo 20 poslanců, nebo 50 tisíc občanů, aby se mohli voleb zúčastnit. Právo volit má každý občan starší 18 let a prezidentem je zvolen kandidát, který získá nadpoloviční většinu všech platných odevzdaných hlasů. Když k tomu nedojde, koná se za čtrnáct dní druhé volební kolo, do kterého postupují dva nejúspěšnější kandidáti z kola prvního. Kdo ve druhém kole získá více hlasů, vyhrává volby a stává se zvoleným prezidentem. Do úřadu nastupuje po konci mandátu svého předchůdce.

Na organizaci slavnosti se podílí zástupci Poslanecké sněmovny, Senátu, prezidentské kanceláře a týmu zvoleného prezidenta. Organizace společné schůze obou komor Parlamentu je v kompetenci předsedy Sněmovny, jehož jménem jsou rozesílány pozvánky. O půlnoci mezi posledním dnem mandátu končícího prezidenta a dnem inaugurace je nad Pražským hradem stažena standarta prezidenta republiky, a bude opět vztyčena až se nový prezident ujme úřadu.

V tuto chvíli tedy nastává několikahodinové období, kdy republika nemá hlavu státu. Podle Ústavy zastupuje tuto funkci předseda vlády a předseda Sněmovny.

Slavnostní ceremoniál se tradičně koná ve Vladislavském sále na Pražském hradě. Slavnostní schůze obou komor Parlamentu se vedle poslanců a senátorů účastní zpravidla i bývalí prezidenti, členové diplomatického sboru, rektoři, zástupci soudní moci (předseda Ústavního soudu) nebo představitelé církve. Podle protokolů Parlamentu ČR celý obřad chystá a organizuje Kancelář prezidenta republiky. Po příchodu příslušníků Armády ČR a Hradní stráže s vlajkami za znění husitského chorálu (případně jiné zvolené fanfáry, ne však fanfáry z Libuše) přichází budoucí prezident. Nejzásadnější částí inaugurace je slib, který nová hlava státu podle tradičního postupu skládá před Parlamentem. Slib prezident zpravidla pronáší s rukou položenou na slavnostním výtisku Ústavy. Slib zní následovně:

„Slibuji věrnost České republice. Slibuji, že budu zachovávat její Ústavu a zákony. Slibuji na svou čest, že svůj úřad budu zastávat v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí." (Článek 59 Ústavy ČR)

V době, kdy se nekonala přímá volba prezidenta (do roku 2012), skládala hlava státu slib předsedovi Sněmovny. Od roku 2012 jej skládá předsedovi Senátu. Jakmile jsou nejdůležitější slova inaugurace vyřčena, musí je prezident stvrdit podpisem na slavnostní výtisk speciálním perem u pracovního stolu Tomáše G. Masaryka, prvního československého prezidenta a zakladatele inaugurace. Poté zazní státní hymna a v Praze započne slavnostní salva o 21 ranách z děl. Nad Hradem opět zavlaje standarta, neboť uprázdněný úřad hlavy státu byl obsazen.

Prezidentská standarta

Jakmile základní náležitosti ceremonie končí, přichází nový prezident s prvním projevem, jehož obsah není pevně stanoven. S inaugurací se také často pojí symboly státnosti, jako například návštěva katedrály svatého Víta, Václava a Vojtěcha a poklonění ostatkům svatého Václava, návštěva pomníku T. G. Masaryka a položení věnce. K tradiční inauguraci se váže i přehlídka historických praporů a mimo jiné také vojenská přehlídka na nádvoří Pražského hradu, ale letos zvolený prezident Petr Pavel její konání odmítl.

Podle wikipedie

Petr Pavel

bude 4. prezidentem České republiky (od vzniku Československé republiky 1918 v pořadí 12. prezidentem českého státu)

Program jeho inaugaračního dne 9. března 2023 je tento:

12.00	Společný oběd prezidentských párů Zemanových a Pavlových
14.00	Prezidentský slib na společené schůzi obou sněmoven Parlamentu České republiky ve Vladislavském sále, za účasti 850 pozvaných
14.00	Prezident Pavel pozdraví občany z balkonu Pražského hradu
14.30	Položení květin u sochy T.G. Masaryka, kde budou nastoupeny též historické prapory České armády
16.00	Číše vína s 3000 hosty inaugurace ve Španělském sále
18.00	Te Deum v katedrále sv. Víta a modlitba v kapli sv. Václava

Podle zpráv České televize

In memoriam Josepha Kocába

8. března 1932 – 17. prosince 2022

V sobotu 17. prosince 2022 byl Pánem života smrti povolán na věčnost Joseph Anthony Kocáb. Bylo mu 90 let.

Narodil se 8. března 1932. Jeho rodiče byli Joseph a Antoinette Kocábovi, měl bratra Norberta a v životě ho doprovázela jeho družka Georgia Jencik.

Joseph byl absolventem benediktinské střední školy a potom získal titul bakaláře v zoologii a magisterský titul v oboru vzdělávací administrativa na Ohio University. V letech 1955-65 byl učitelem a vedoucím katedry na John Adams High School v Clevelandu a v roce 1967 zde působil jako asistent ředitele. V letech 1969-85 byl také asistentem ředitele na Rawlings Junior High a South High School. Joseph byl spolu s Václavem Hyvnarem spoluzakladatelem Českého hlasu z Clevelandu, rozhlasového vysílání, které moderoval 49 let. Každou neděli odpoledne hodinu vysílali do éteru českou hudbu, národní a populární písně a aktuální zpravodajství. Přes internet bylo později možné poslouchat tuto stanici po celé Americe i ve světě. Více než 45 let byl také tajemníkem České síně Karlín, kde se pořádaly každý týden kulturní programy, taneční zábavy, koncerty, besedy, přednášky a další akce. Krajanům se nabízela výborná jídla české kuchyně. Pořádaly se vzdělávací a populární zájezdy po USA, do Kanady, České republiky a dalších zemí Evropy. Organizovaly se nesčetné pouti. Joe byl dlouholetým prezidentem České katolické unie, prezidentem Společnosti svatého Josefa #156, členem Rytířského řádu Sv. Jana a Pánského klubu Sv. Jana. Byl více než 50 let členem Sokola v Clevelandu. Dlouhá léta byl předsedou Distriktního svazu českých katolíků v Clevelandu a funkcionářem Národního svazu českých katolíků v USA.

Joseph Kocáb byl výborný pedagog, věrný katolík, neúnavný pracovník v mnoha oblastech a upřímný přítel každému člověku. Věrně plnil své úkoly všade tam, kde působil. Jako celoživotní poslání měl závazek podporovat české dědictví a českou komunitu.

Poslední rozloučení a zádušní mše svatá se konaly v sobotu 7. ledna 2023 v kostele sv. Jana Nepomuckého v Clevelandu, OH.

* * *

Joseph Kocáb byl také celoživotním podporovatelem Českých katolíků v Chicagu. Byl zakládajícím členem Velehradu v Chicagu v roce 1975. Toto Česko-americké náboženské a kulturní středisko pod vedením Fr. Vojtěcha Víta navázalo na misijní činnost benediktinů ve službě české krajanské komunitě. Byl pořízen misijní dům na Lawndale ulici v Chicagu v blízkosti kostela Blah. Anežky České. Vydával se týdeník Hlas národa. Konaly se české bohoslužby a nespočet kulturních akcí. Joseph Kocáb byl stálým podporovatelem a skutečným mecenášem těchto podniků. Podporoval Velehrad i po jeho přestěhování do Cicera v blízkosti kostela Panny Marie Svatohorské.

Velký dík patří Josefu Kocábovi za aktivní pomoc v době vnitřních rozbrojů ve Velehradu po odchodu Fr. Víta, kdy musela být ustanovena nová Česká Katolická Misie sv. Cyrila a Metoděje, která převzala péči o naše katolíky v Chicagu a pokračovala v tiskovém apoštolátu vydáváním měsíčníku Hlasů národa. Joseph Kocáb pomáhal svolávat valné hromady, napomohl prodeji budovy Velehradu České misii, finančně podporoval generální opravy misijního domu velkými dary a bezúročnými půjčkami. Přispěl k usmíření znepřátelených stran. Česká misie jej jmenovala doživotním čestným členem. Kéž Josepha Kocába za všechno jeho úsilí odmění životem věčným ve svém království všemohoucí Bůh. Vděčná vzpomínka na něj zůstane stále v našich srdcích.

Mons. ThDr. Petr Esterka, biskup pověřený péčí o naše krajany ve světě, vyznamenal Josepha Kocába v roce 2003 Medailí za službu církvi, vlasti a národu, která mu byla předána při slavnosti 20. výročí posvěcení naší národní kaple v Bazilice P. Marie ve Washingtonu D.C.

Za spásu duše Josepha Kocába a na poděkování za jeho celý život budeme v České misii v Brookfieldu obětovat mši svatou ve středu 8. března 1923 v 10.00 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenete v modlitbě.

Věčné odpočinutí dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí, ať odpočívá ve svatém pokoji. Amen.

Zarmoucené rodině Josepha Kocába a všem příbuzným vyslovujeme touto cestou upřímnou soustrast. Kéž Vás Pán Bůh potěší ve Vašem zármutku.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu

Mistr Zdeněk Pololáník

obdržel Cenu města Brna za rok 2022

Slavnostní předání Ceny města Brna Zdeňku Pololánikovi 24. ledna 2023

Zastupitelstvo města Brna každoročně uděluje Ceny města Brna za významnou činnost nebo dílo, které obohatily některou oblast či více oblastí veřejného života, a přispěly tak k posílení dobrého jména jihomoravské metropole. Z 68 podaných návrhů patnáctičlenná komise 11. října 2022 schválila Ceny města Brna dvanácti osobnostem, přičemž dvěma in memoriam.

Hudební skladatel, varhaník a pedagog MgA. Zdeněk Pololáník – dlouholetý člen jednoty Musica sacra – byl vyznamenán v oblasti hudby. Ocenění mu slavnostně předala v úterý 24. ledna 2023 v Zastupitelském sále na Nové radnici primátorka města Brna JUDr. Markéta Vaňková.

Ostrovačický laureát je nositelem několika cen a jako mimořádnou hudební osobnost jej uznávají výkonní umělci i studenti. Nesmírnou pracovitostí a pílí vytvořil nadčasové dílo, čímž přispěl k dobrému jménu brněnské a jihomoravské kultury. Za Zdeňkem Pololánikem je vidět úctyhodný skladatelský odkaz též v oblasti duchovní hudby, mezinárodní respekt i morální síla.

Karol Frydrych
Zpravodaj Musica sacra

Zdeněk Pololáník se narodil 25. října 1935 v Brně. Absolvoval brněnskou konzervatoř, skladbu následně studoval nejdříve soukromě a poté na JAMU. V 60. letech byl členem avantgardní brněnské skladatelské Skupiny A. V té době vytvořil jednu z prvních elektronických skladeb v tehdejším Československu. Základním znakem jeho celosvětově přijímané hudby se postupně stalo poselství naděje a jasu, zakotvené v hluboké víře v Boha, kterému se nikdy nezpronevěřil, ačkoliv mu za socialistické éry komplikovalo život. V letech 1990–1994 byl varhaníkem brněnské katedrály sv. Petra a Pavla, jako ředitel kůru a varhaník působí v Ostrovačicích u Brna, kde žije.

Tvorba Zdeňka Pololáníka obsáhla široké spektrum oblastí a žánrů. Vedle oratorií, kantát, liturgických a sborových skladeb a hymnů patří k vrcholům jeho tvorby s duchovní tematikou opera Noc plná světla z roku 2013 na námět Claudelova dramatu Zvěstování P. Marie. Skládá klasická koncertní díla, balety, muzikály a hudbu filmovou, scénickou, k televizním seriálům i rozhlasovým hrám. Své bohaté tvůrčí zkušenosti předával také mladým hudebníkům při soukromých lekcích i na JAMU, kde založil Kabinet duchovní hudby. Je držitelem mnoha ocenění, jeho jméno nese mezinárodní varhanní festival v České Třebové nebo hudební přehlídka v Tišnově. Neutuchající hudební invence, tvůrčí autenticita a nápaditost vyrůstající z moravských kořenů řadí Zdeňka Pololáníka k našim předním soudobým skladatelům, jejichž dílo obohacuje českou i světovou hudební pokladnici.

* * *

Málokdo z řadových věřících si při zpěvu písní v kostele všimne u jejich nadpisu autora a přece mnohé z nich, které známe a často rádi zpíváme, složil právě Zdeněk Pololáník. Jsou to například velikonoční „Aleluja, církev zpívá, mešní píseň „Buďte bdělí, Ježíš praví," chvalozpěv Panny Marie „Velebí má duše Hospodina," populární „Vyvolil si apoštoly," či písně k sv. Anně a sv. Petrovi a mnohé další, jakož i dlouhá řada responsoriálních žalmů.

Mistru Zdeňku Pololánikovi, který je také dlouholetým odběratelem Hlasů národa, srdečně blahopřejeme a vyprošujeme mu hodně zdraví a tvůrčího elánu s inspirací od Ducha Svatého, s prosbou, aby jej tato Třetí Božská osoba stále naplňovala svým darem umění.

Mons. Dušan Hladík
a krajané z České misie v Chicagu

Úcta k Nejsvětějším ranám Ježíše Krista

Sestra **Marie Marta Chambonová** se narodila se poblíž Chambéry ve Francii v chudé rodině rolníků 6. března 1841. V osmnácti letech vstoupila do kláštera řádu Navštívení Panny Marie založeného sv. Františkem Saleským a sv. Janou Františkou de Chantal. Po dvou letech na slavnost Panny Marie Královny andělů, 2. srpna 1864 složila věčné sliby.

Od září 1866 bývala často poctěna zjevením Spasitele, nejblahoslavenější Panny, svatých i duší z očistce. Ukřižovaný Ježíš se jí zjevoval téměř denně a ukazoval jí své svaté rány, aby se při zbožném usebrání do nich ponořila a měla účast na Jeho utrpení. Rány byly často zářící a oslavené, jindy zase krvavé a promodralé.

Představení jí dovolili dělat, co od ní ukřižovaný Ježíš žádal. Tak musela spát na zemi, nosit ve dne i v noci drsnou žíněnou košili, uplést si na hlavu trnovou korunu. Pro bolest, jakou jí způsobovala, si nemohla hlavu vůbec položit. Po osmi měsících, v květnu 1867, žádal Ježíš kromě těchto kajících cvičení i oběť nočního odpočinku. A tak zatímco všichni v klášteře spali, bděla sestra Marie Marta před svatostánkem. Zvláštní extázi prožila 26., 27. a 28. září 1867 ke cti Nejsvětější Trojice. Byly to pro ni chvíle neobyčejných milostí. Poslední den jí Bůh Otec ukázal ve světle, které na ni proudilo z nebe, Ježíšův kříž a dal jí pochopit, jak velkou cenu mají svaté rány pro její spásu i pro pro celý svět.

Posledních 14 let svého života se pak hlouběji ponořila do neustálé modlitby, práce, umrtvování, ticha a naprostého zapomnění. Svou krásnou duši vrátila Bohu 21. března 1907 ve věku 66 let. Úcta ke svatým ranám se díky generálnímu vikáři v Chambéry rozšířila do celého světa. Na přímluvu pokorné sestry Marie Marty jsou hlášena mnohá svědectví konverzí a uzdravení.

Kristova trnová koruna

Ježíš žádá pro svou trním korunovanou hlavu zvláštní úctu, usmiřování a lásku. Jednou řekl sestře Marii Martě Chambonové: *„Trnová koruna mi způsobila větší muka než všechny ostatní rány. Po smrtelném zápase v Getsemanské zahradě byla mým nejhroznějším utrpením. Abyste zmírnili tyto bolesti, musíte zachovávat pravidla řehole."*

*„Podívej se na tu hlavu! **Z lásky k tobě byla probodána**, pro její zásluhy máš být v nebi korunovaná. Blahoslavená duše, která o této hlavě pozorně rozjímá, blahoslavenější je však ta, která koná to, o čem rozjímala. Duše, které na zemi ctily mou trnovou korunu a rozjímaly o ní, budou jednou v nebesích mojí korunou. Za chvilku, za kterou tu rozjímáte o této trnové koruně, daruji vám na věčnosti jinou korunu, neboť moje trnová koruna vám zajistí velkou slávu."*

„Svou trnovou korunu dávám svým milovaným. Náleží zvlášť mým nevěstám a vyvoleným duším, je slastí svatých v nebi, ale mým miláčkům na zemi patří hlavně její utrpení." Při těchto slovech viděla Marie Marta, jak z každého trnu vychází nevýslovně krásný žár. ***„Moji praví služebníci chtějí trpět, jako jsem trpěl já, ale nikdo nemůže trpět tolik jako já."***

Od duší, které jsou mu oddány, žádá Ježíš něžnou soustrast. Jednoho dne ukázal své služebnici na svou krvácející, trním probodenou hlavu s tak bolestným výrazem, že neměla slov, aby to vyjádřila, a přitom řekl: *„Podívej se na Toho, kterého hledáš, v jakém je stavu! Podívej se sem a **vytahuj trny z mé hlavy tím, že mému Otci obětuješ zásluhy mých ran.** Vzchop se a hledej pro mě duše!"* Z těchto slov zaznívá horlivost pro spásu duší, jsou jakoby ozvěnou stálého Ježíšova „Žízním".

„Pamatuj si: Utrpení je pro tebe a milosti, které z něho plynou, jsou pro jiné. Jedna jediná duše, která spojí své koná-

ní se zásluhami mé koruny, získá více než celý klášter."

Vedle těchto přísných nabádání, Pán svou služebnici i povzbuzuje, takže se její srdce rozohňuje svatou láskou a je ochotná ke každé oběti.

Tak se jí ukázal v říjnu 1867 v nebeské slávě se zářící korunou a řekl: *„Moje trnová koruna bude osvětlovat nebe i všechny svaté. Na zemi ukazuji její slávu jen několika vyvoleným dušim, neboť svět je zastřený přílišnou temnotou, než aby mohl uvidět její vznešenost. Hle, jaká je krásná nyní, po těch velkých mukách, které mi kdysi způsobila!"*

Pán šel ještě dál. Učinil Marii Martu účastnu nejen na svém utrpení, ale i oslavení, když jí dal na okamžik vidět svou budoucí slávu. Jednou jí položil na hlavu svatou korunu, což jí způsobilo prudkou bolest, a řekl: *„Zde máš mou korunu. Mí svatí tě takto budou vidět."* A obrátil se k nim a ukázal na svoji obětní ovečku se slovy: *„Hle, ovoce mé koruny!"*

Je-li koruna Pána štěstím blahoslavených v nebi, je i předmětem hrůzy pro zavržené. O tom měla sestra Marie Mar-

ta jednou vidění. Uviděla soudnou stolici zaplavenou paprsky, které vycházely ze svaté koruny. Duše za duší se objevovala před nejvyšším Soudcem. Ty, které zůstaly za pozemského života věrné Bohu, vrhaly se plné důvěry do Spasitelova náručí, ostatní pohleděly na svatou korunu a vzpomněly si na lásku Ježíše Krista, kterou pohrdaly. Řítily se s hrůzou do věčné propasti. Toto zjevení dojalo ubohou sestru tak, že ještě když o něm vyprávěla, tak se celá chvěla.

Svaté rány a duše v očistci

Pán Ježíš jednou sestra Marii Martě Chambonové řekl: *„Dobrodiní svatých ran přivádí do očistce Boží milost a vyvádí odtud duše do nebe. Kdykoliv pohlédnete s čistým srdcem na Ukřižovaného, vysvobodíte z očistce až pět duší, za každou ránu jednu. Když se modlíte křížovou cestu s naprosto čistým, osvobozeným srdcem, získáváte pro zásluhy každé z mých ran při každém zastavení tutéž milost. Když obětujete mé svaté rány za hříšníky, nezapomínejte na duše v očistci, neboť jen málokteří myslí na to, aby jim ulehčili.* ***Pro duše v očistci jsou svaté rány největším pokladem.***"

O jedné postní neděli Marta nemohla jít na kázání, protože byla nemocná. Přišel k ní Pán Ježíš a řekl: *„Dám ti úkol:* ***Spoj své bolesti s Mými a obětuj je za duše v očistci.***" Marta to udělala a viděla, jak při každém takovém úkonu vchází jedna duše do nebe. Při dvacátém obětování se jí zjevil Bůh Otec a řekl: *„Dávám ti tutéž moc, jakou jsem dal svému Synu, pouze mi musíš obětovat své srdce spolu s jeho."* Sestra Marie Marta to tak dělala a viděla, jak při každém tomto obětování a sjednocení celý zástup duší jako hejno ptáků - jak se vyjádřila - vzlétá do nebe.

Duše, které vysvobodila, někdy přicházely, aby jí poděkovaly a říkaly: *„Slavnost svatých ran trvá stále. Jejich cenu jsme poznaly až ve chvíli, kdy nám bylo dopřáno vejít do věčné blaženosti. Když obětuješ svaté rány božského Spasitele věčnému Otci způsobuješ téměř druhé vykoupení."*

Ze všech těch duší byly Marii Martě jistě nejblíže duše spolusester. Za ně se nejvíce modlila a trpěla. Nejblahoslavenější Panna jí zjevila, jak je jí to milé: *„Duše tvých sester v očistci jsou duše mých dětí. Způsobuje mi velkou radost, když se za ně modlíš. Velmi mě bolí, když je vidím v očistcových plamenech, kterým téměř žádná neujde. Jsem Královna a chci, aby tyto duše vládly spolu se mnou. Ani můj Syn, ani já, i když máme takovou moc, je nemůžeme vyprostit. Musí se za své chyby kát, ale vy je můžete snadno potěšit a otevřít jim nebe, když za ně nebeskému Otci obětujete svaté rány."*

Pán Ježíš jí řekl: *„Obětuj je za všechny jejich přestupky řehole."*

Jedna ze sester se jí ukázala brzy po smrti a oznámila jí: *„Domnívala jsem se, že všechno konám jen pro Boha, ale když mi byly mé skutky ukázány, poznala jsem, že jsou plné přirozených pohnutek. Zachránila mě pouze důvěra v rány našeho Pána a Spasitele.* ***Ó, jak je dobré umírat v ranách našeho Pána!***"

Převzato z: *www.fatym.com*

Kristova koruna se spíš podobala jakémusi „klobouku" z trní

Květ Mučenky (latinsky Passiflora)
Připomíná lidem utrpení Pána Ježíše Krista. Věnec paprsků symbolizuje trnovou korunu , pět tyčinek pět ran, tři blizny tři hřeby, semeník kalich utrpení Páně.

Korunka k trním korunovanému Kristovi

(doporučuje se modlit zvláště těm, kdo trpí velkými bolestmi hlavy)

Věřím v Boha...
Otče náš...

1) Zdrávas Maria... který byl pro nás trním korunován... svatá Maria ...
2) Zdrávas Maria... který byl pro nás trním korunován... svatá Maria ...
3) Zdrávas Maria... který byl pro nás trním korunován... svatá Maria ...

Sláva Otci i Synu ...
Pro Tvé rány a nesmírnou bolest hlavy, smiluj se nade mnou Ježíši

Potom se pomodlíme 33 krát za sebou:

Pro Tvé bolestné trním korunování – odpusť mi Ježíši.

Končíme trojím zvoláním:

Pane Ježíši důvěřuji Ti, že mě uzdravíš

Modlitba ponoření do Kristovy krve

(doporučuje se modlit každé ráno)

Ježíši, ponořuji do tvé krve celý den, který se právě začíná a který je pro mě darem tvé nekonečné lásky. Ponořuji do tvé krve sebe a všechny, které dnes potkám, na které si vzpomenu nebo se o nich něco dozvím. Ponořuji do tvé krve všechny své blízké a ty, kteří mě prosí o modlitbu.

Pane, ponořuji do tvé krve všechny situace, které dnes vzniknou, všechny záležitosti, které budu vyřizovat, rozhovory, které budu vést, práci, kterou budu vykonávat, jakož i svůj odpočinek.

Ježíši, zvu tě k těmto situacím, záležitostem, rozhovorům, práci a odpočinku. Prosím tě, aby tvá krev omývala tyto lidi a tyto situace a přinášela jim osvobození, očištění, uzdravení a posvěcení podle tvé vůle.

Ať se dnes projeví sláva a moc tvé krve. Přijímám vše, co mi dnes sešleš, ke slávě tvé krve, užitku svaté Církve a na zadostiučinění za své hříchy.

Na přímluvu Panny Marie to vše předávám Bohu Otci. Celý se odevzdávám k dispozici Panně Marii. Bezvýhradně jí předávám svou minulost, budoucnost i přítomnost. Amen.

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Tatraship

Medzinárodná preprava

S našou neobmedzenou prepravnou kapacitou ponúkame všetky druhy námornej nákladnej dopravy a súvisiace služby.

Zasielaní malých balíkov letecky a loďou.
Objemné náklady, kontajnery na sťahovanie.
Preprava motorových vozidiel a ďalšie služby.

Adresa:
7250 W 90th Street
Bridgeview, IL 60455
Illinois, USA

Telefon:
708 576 8834

Email:
info@tatraship.com

Viac informácií na:
www.tatraship.com

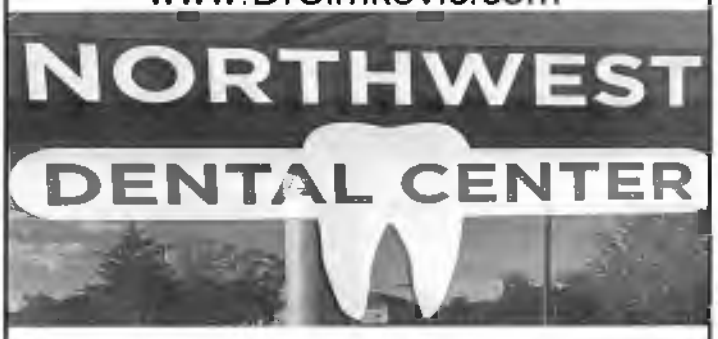
CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance (Insurance & Annuity Sales) Since 1879

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

(216) 341-0444

www.DrSimkovic.com

Northwest Dental Center
Doctor of Dental Surgery
Oleg M. Simkovic

Implant Surgery, General Dentistry, & Oral Care
Mluvíme česky a slovensky
32 let praxe

740 Northwest Highway
Fox River Grove, IL 60021
Ph (847) 639-9300
Nwdental@att.net

Česká Misie připravuje opět

POMLÁZKOVOU ZÁBAVU & KOŠT VÍNA

na Velikonoční neděli 9. dubna 2023
od 12:00 do 7:00 večer

v Klubu Misie 9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Při této akci proběhne již tradiční

Výstava vín a ochutnávka vzorků

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve stejného vína nejpozději týden před akcí v České Misii.

Bližší informace podá Mons. Hladík
708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat
v neděli 19. března 2023
v 1.00 odpoledne
v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2022.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2022.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2023.
Bude předložen plán činnosti na rok 2023.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, president
a Rada České misie

Srdečně Vás zveme na

Autobusový zájezd

na oslavu 40. výročí

České národní kaple
ve Washingtonu, D.C.
8. - 12. června 2023 - pět dnů, čtyři noci

New York – prohlídka města, socha Svobody
Philadelphia – prohlídka města,
pouť k hrobu sv. Jana Nepomuka Neumanna
Washington D.C. – prohlídka města,
slavná mše ke 40. výročí posvěcení národní kaple
v bazilice Neposkvrněného početí P. Marie,
kterou bude sloužit Mons. Václav Malý z Prahy,
biskup pověřený duchovní péčí
o naše krajany v zahraničí.

Předběžná cena za osobu $ 400,-

Rezervace a bližší informace
Mons. Dušan Hladík
708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Úmrtní oznámení

Žila jsem pro druhé,
ale především pro ty
na jejichž úsměvu a blahu
záviselo moje vlastní štěstí

Všem přátelům a známým oznamujeme smutnou zprávu, že byla na věčnost povolána naše milovaná babička, paní

Emilie Samsenak

Narodila se 19. ledna 1941
ve Vysokém Mýtu v České republice
Po roce 1968 odešla se svým manželem Jaroslavem
do Spojených států amerických.
Zde potom založili známou restauraci
„Moldau" v Brookfieldu.
Zemřela 21. ledna 2023 v Oak Brook Terrace.

Děkujeme všem, kdo jí věnujete
tichou vzpomínku v modlitbě

Vnučka Zuzka s rodinou
a přátelé v USA a v České republice

Vroucí vzpomínka

8. března 2023 tomu bude sedm let,
co zemřela naše milovaná maminka,
tchýně a babička paní

Otilie Zolmanová

Narodila se v rodině rolníka a později statkáře
v Doubravce u Plzně 7. září 1911. Do Spojených států
přicestovala 7. dubna 1967 po osmnáctiletém nuceném
odloučení od manžela komunistickým režimem.
Po příjezdu do Chicaga se okamžitě zapojila
do činnosti Sdružení československých exulantů v Chicagu a
Sdružení bývalých politických vězňů komunistického
Československa. Byla dobrou matkou a babičkou
a českou vlastenkou tělem i duší.

Zemřela 8. března 2016 ve věku 104 a půl roku.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 11. března v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si na ni
s námi vzpomenou v modlitbě.

syn Václav Zolman s manželkou Annou
a vnučkou Nikolkou
snacha Jaroslava Zolmanová

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme
všem přátelům a známým,
že nás navždy opustil
náš milovaný tatínek a dědeček, pan

Karel Goliáš

Narodil se 27. ledna 1944 na Zbraslavi u Prahy.
Do USA přišel v roce 1973 a zde se oženil s manželkou
Dagmar a měli spolu dceru Janu a syna Roberta.
Po celý život pracoval jako průmyslový elektrikář.
Do Ameriky přišel jako profesionální fotbalista ze Sparty Praha.
V USA dále aktivně hrál fotbal za Spartu A.B.A. Chicago.
30. září 2016 zemřela jeho žena, se kterou prožili 43 let.
Dlouhá léta statečně bojoval s těžkou nemocí.
Zemřel 10. února 2023 v Downers Grove.
Pohřeb žehem byl privátní.

Naposledy se s ním rozloučíme
při zádušní mši svaté
v kostele České misie v Brookfieldu
kam rád chodíval
v sobotu 22. dubna 2023 ve 12.00 v poledne.

Děkujeme všem, kteří si na něho vzpomenete
spolu s námi v modlitbě

Robert Goliáš, syn
a vnoučata Morgan a Kurtis
Jana Goliáš - Manzke, dcera
s manželem Patrickem
a vnučka Michelle

Upřímná vzpomínka

18. března tomu bude pět let, co byla povolána milosrdným Bohem do věčného domova naše sestra v Kristu

Alena Pokorná

Narodila se 2. února 1921 v Budyni nad Ohří v Čechách.
Studovala katechetiku na Univerzitě ve Frieburgu ve Švýcarsku a filosofii na Univerzitě Karlově v Praze.
V letech 1947-48 učila náboženství v Trmicích u Ústí nad Labem.
V roce 1949 uprchla přes západní Berlín do exilu.
V Německu pracovala též pro Rádio Svobodná Evropa.
V roce 1954 přišla do USA a napojila se na benediktinský klášter v Lisle.
Studovala pedagogiku, angličtinu a ruštinu na St. Procopius College.
Přijala východní ritus a připravovala se na misie do Ruska.
V roce 1955 se stala oblátkou sv. Benedikta.
Zálibu v malování povýšila na odbornou úroveň, když studovala na Umělecké škole v Mineapolis a Umělecké akademii v Chicagu.
Její nádherné akvarely byly velice oblíbené a umělecká plátna s obrazy světců zdobí dodnes kostel naší České misie.
Učila dlouhá léta jako učitelka na církevních školách v Lisle a posléze u sv. Anežky České v Chicagu.

Zemřela 18. března 2018 v požehnaném věku 97 let v České misii v Brookfieldu, kde mnoho let bydlela.

Je pochována na hřbitově Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu, kde se denně účastnila mše svaté a ráda setrvávala v modlitbách, ve středu 15. března 2023 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na tuto zbožnou duši vzpomenete v modlitbě.

Rodina Vedralova
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie

Vděčná vzpomínka

Letošního 27. března si připomeneme šesté výročí, kdy byl povolán na věčnost náš milovaný tatínek, dědeček a pradědeček, pan

Edward Vedral

se narodil 20. února 1927 v Českých Budějovicích. Jeho otec byl katolický novinář a matka učitelka. Potom se přestěhovali do Mladé Boleslavi a po válce do Liberce. Po ukončení gymnázia začal studovat v roce 1946 na novinářské fakultě na Vysoké škole politické a sociální v Praze. Odtud přestoupil na Právnickou fakultu Univerzity Karlovy, ale v rámci politických čistek byl v roce 1949 vyloučen. Po roce 1989 mu Karlova univerzita jako satisfakci udělila čestný doktorát práv. Protože se o něj začala intenzivně zajímat StB, rozhodl se odejít za hranice. Po několika pokusech se mu to podařilo v říjnu 1949. V uprchlickém táboře v Ludwigsburgu u Stuttgartu v Německu se setkal se svou snoubenkou Alicí, v prosinci měli církevní svatbu a v listopadu 1950 se jim narodila dcera Alička. V letech 1951-52 působil jako redaktor rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Mnichově. V červnu 1952 rodina dostala přistěhovalecké vízum do USA. Přičiněním Ambrože Ondráka, opata českého benediktinského kláštera v Lisle a s podporou exulantského redaktora Emila Petříka se usadili v Chicagu. Zde pak Eda pracoval 37 let ve firmě General Electric.
V Chicagu se jim narodil syn Eda a postupně následovala děvčata – Marie, Ludmila, Pavla, Blanka, Albína a nejmladší Dana. Ve svém požehnaném věku se Eda dožil třinácti vnoučat a deviti pravnoučat.
Od počátku se Vedralovi také zapojili do různých exulantských a církevních spolků a organizací. Eda byl tajemník Československého Orla v exilu v Chicagu, redaktor měsíčníku Katolický Dělník a redaktor českých novin Hlasatel. Vedralovi se také velmi angažovali ve všem, co se týkalo sochy Panny Marie v exilu, jak jejího zbudování v roce 1954, tak organizování poutí do Lisle a nakonec převezení do Prahy po roce 1989.
V roce 1972 Eda, společně s několika dalšími nadšenci, založili českou trampskou osadu Dálava, kterou Eda vedl jako šerif 35 let. Organizovali trampské potlachy po celých USA a Kanadě, pořádali trampské festivaly, zábavy, koncerty, besídky a další kulturní podniky. Zvali vyhlášené umělce československého exilu a po revoluci přední umělce z České republiky.
Rodina Vedralova byla vždy oporou české katolické komunity v Chicagu, manželé Vedralovi byli zakládajícími členy České katolické misie v Ciceru. Eda přispíval články do měsíčníku Hlasy národa. Manželům Vedralovým biskup Petr Esterka udělil medaili Za službu církvi, vlasti a národu.
Rodinu bolestně zasáhla nemoc a smrt jejich jediného syna Edwarda juniora, který zemřel počátkem roku 2016.
V únoru 2017 oslavil Eda Vedral v kruhu rodiny i početných přátel svoje životní jubileum, 90. narozeniny.
Krátce na to byl 27. března nečekaně povolán na věčnost.
Pochován je na Hřbitově Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za Edwarda Vedrala i jeho zemřelou manželku Alici budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu na Květnou neděli 2.dubna v 11.00 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na naše zemřelé vzpomenou v modlitbě.

dcery Alička, Marie, Ludmila, Pavlína, Blanka, Albínka a Dana
a snacha Trudy s rodinami

České korunovační klenoty byly tentokrát vystaveny ve Svatovítské katedrále v Praze

Pokračování ze str. 2

České korunovační klenoty jsou souborem předmětů ze sbírky Svatovítského pokladu. V časech panování českých králů sloužily jako odznaky (insignie) vlády a moci českých králů. Byly zapůjčovány nastupujícímu českému králi při jeho korunovaci. Soubor zahrnuje Svatováclavskou královskou korunu, královské žezlo a královské jablko. Do souboru patří také kožená pouzdra na korunu, na žezlo a na jablko, a také poduška pod královskou korunu. Dále pak Korunovační ostatkový (relikviářový) kříž, Svatováclavský meč, korunovační plášť s hermelínovými doplňky, štola, opasek a tzv. manipul. Ten si český král navlékal na svoji levou ruku.

Svatováclavská královská koruna – čelní pohled

Poté, co bylo v Praze roku 1344 papežem Klementem VI. založeno arcibiskupství, udělil tentýž papež pražským arcibiskupům právo slavnostně pomazat a poté korunovat českého krále. Až do té doby pomazání a korunovaci českých králů vykonávali němečtí arcibiskupové. Svatováclavskou královskou korunu nechal zhotovit Karel IV. Lucemburský v roce 1346. Tehdy byl moravským markrabětem a nekorunovaným českým králem. Koruna mu měla posloužit ke korunovaci českým králem – Karel IV. Lucemburský panoval v letech 1346–1378, korunován na českého krále byl v neděli dne 2. 9. 1347. Na Karlovu žádost vydal papež dne 6. 5. 1346 bulu na ochranu české královské koruny (je to první písemná zmínka o této koruně). V bule se zakazuje českou královskou korunu zcizit, prodat nebo zastavit. Dále se v ní vyhlašuje, že kdokoli, kdo překročí některé z ustanovení vymezujících užívání české královské koruny, propadne už samým činem nejtěžšímu církevnímu trestu - vyobcování z katolické církve.

Z rozhodnutí Karla IV. se česká královská koruna stala majetkem sv. Václava. Měla být trvale uložena na jeho hlavě – na relikviářové bustě v kapli sv. Václava v katedrále sv. Víta v Praze. Českým králům byla pouze zapůjčena v den jejich korunovace, a v tentýž den večer měla být vrácena. Za zapůjčení královské koruny měl každý v budoucnu zaplatit 300 kop pražských grošů ve prospěch kostela a pražské kapituly.

Svatováclavská koruna má podobu zlaté čelenky, složené ze 4 dílů. Každý z těchto dílů má na svém vrcholu velkou zlatou lilii. Čelenka je zhotovena ze zlata o ryzosti 22 karátů. Díly jsou nahoře spojeny dvěma příčnými pásky (kamarami) o šířce 4 cm. Ty jsou v místě svého překřížení (na vrcholu koruny) osazeny křížkem. Kamary jsou zhotoveny ze zlata nižší ryzosti než čelenka (19–20 karátů) a jsou posázeny dvojicemi 30 zelených smaragdů a rubínů. Zlaté kamary pocházejí ze zlatého opasku, který byl svatebním darem Blanky z Valois od jejího nevlastního bratra, francouzského krále Filipa VI.

Jednotlivé části královské koruny jsou spojeny zlatými závlačkami. Koruna je osazena 96 drahými kameny a perlami. Z nich nejvzácnější je červený kámen rubelit (do roku 1998 považovaný za rubín) o rozměrech 4 x 3,7 cm. Rubelit je umístěný na čelní straně královské koruny. Celkem bylo použito 19 safírů, 30 smaragdů, 44 spinelů, 1 rubín, 1 rubelit 1 akvamarín a 20 perel. Rozmístění drahokamů mělo hlubokou symboliku, kterou dnes, podle odborníků, už nelze zcela přesně vysvětlit. Do křížku, umístěného na vrchol královské koruny, byl údajně vložen trn z koruny Ježíše Krista. Darovat ho měl Karlu IV. Lucemburskému francouzský král Jan II. Dobrý, syn francouzského krále Filipa VI. Na zlaté obroučce křížku je výše už zmíněný nápis: HIC EST SPINA DE CORONA DOMINI („Zde je trn z koruny Páně").

Svatováclavská královská koruna měla od počátku své existence charakter veřejnoprávní. Nebyla osobním majetkem krále, ale patřila celé zemi prostřednictvím jejího nebeského patrona sv. Václava. Česká královská koruna je čtvrtou nejstarší královskou korunou v Evropě. Královské žezlo, královské jablko a ostatní výše vyjmenované předměty se staly součástí českých korunovačních klenotů později.

České královské žezlo – v pravo původní gotické z doby Karla IV. – dnes v klenotnici ve Vídni

České královské žezlo vytvořil augsburský zlatník Hans Haller roku 1533 pro českého krále Ferdinanda I. Habsburského (českým králem byl v letech 1526–1564). Žezlo je zhotoveno z 18 karátového zlata, má délku 67 cm a váží 1013 g. Je ozdobeno 4 safíry, 5 spinely a 62 perlami. Mimořádně velký spinel je osazen na vrcholu žezla. Žezlo se skládá ze 4 částí. Rukojeť je pokryta emailovými lístky, květy a větévkami a je po obou stranách zakončena věnečkem perel. Dřík žezla je zdoben rovněž rostlinným dekorem. Hlavice žezla je stylizována do tvaru květu mezi spirálkami a je osazena perlami, vrtanými safíry a rubíny na trnech.

České královské jablko

České královské jablko bylo vytvořeno roku 1527 také pro českého krále Ferdinanda I. Habsburského. Je rovněž zhotoveno z 18 karátového zlata. Je lehce zploštělé, má průměr 11,9 cm a výšku 9,8 cm. I s křížkem na svém vrcholu má výšku 22 cm. Váží 780 gramů. Královské jablko je na svém křížku a na obroučce osazeno celkem 8 safíry, 6 spinely a 31 perlami. Na horní části jablka, pod křížkem, je latinský nápis: DOMINE IN VIRTUTE TUA LETABITUR REX ET SUPER SALUTARE TUAM EXULTABIT (český překlad: „Hospodine, z Tvé moci raduje se král a z moci Tvé jásá“).

Obě polokoule královského jablka jsou zdobeny tepanými reliéfními scénami ze Starého zákona. Na horní polokouli jablka je znázorněna historie krále Davida: 1. Pomazání Davida na krále a 2. zápas Davida s Goliášem. Na jeho dolní polokouli jsou tři výjevy z knihy Genesis (Stvoření): 1. Adam klečící před Bohem Stvořitelem, 2. uvedení Adama do ráje a 3. Bůh Stvořitel varuje Adama a Evu před stromem poznání.

Český korunovační kříž, zvaný též Zlatý ostatkový kříž, dříve také Zemský kříž Českého království, byl také součástí korunovačních klenotů. Patří mezi nejcennější předměty Svatováclavského pokladu. Bývá vystavován společně s Českými korunovačními klenoty proto, že byl od svého vzniku jejich nedílnou součástí. Jde o relikviář ve tvaru latinského kříže, vyrobeného ze dřeva a pobitého zlatým plechem. Vysoký je 62,5 cm, široký 41,5 cm a jeho tloušťka je 5 cm. Je posázený drahokamy (safíry, akvamaríny a rubíny), římskými a byzantskými gemami a perlami.

Jeho objednavatel, císař a král Karel IV. Lucemburský, jej koncipoval jako schránku na nejvzácnější relikvie Českého království. Mělo jít o relikvie spojené se životem a utrpením Ježíše Krista. Ústřední relikvií jsou 2 třísky ze dřeva Sv. kříže (identifikované Antonínem Podlahou jako libanonský cedr). Ty jsou vložené pod křišťálové destičky v křížení, které z něj činí staurotéku. (Poznámka J. K.: staurotéka je bohatě zdobená schránka, určená k uložení a k uctívání částečky ze dřeva Svatého kříže.)

V dalších přihrádkách, krytých miniaturními dvířky s gemami, byly uloženy částečky ze čtyřhranného hřebu Kristova kříže, z mořské houby, jíž byl Kristus na kříži napájen, z trnové koruny Páně, z provazu užitého při Kristově bičování, z umyvadla, ve kterém Kristus myl nohy svým apoštolům a další částečky.

Korunovační kříž obsahuje také ostatky světců, a to částečku z prstu sv. Jana Křtitele, ostatek sv. Pankráce a ostatek sv. Anny.

Český korunovační kříž objednal Karel IV. Lucemburský. Při jeho korunovaci na českého krále však ještě nebyl hotov, dokončen byl až později. Podle Josefa Cibulky to bylo kolem roku 1354, podle Karla

Český korunovační kříž – přední část

Český korunovační kříž – v zadní části je vidět relikvie Kristova kříže

Otavského až v 60. nebo 70. letech 14. století. Za husitských válek byla z Českého korunovačního kříže uloupena původní zlatá noha kříže s patkou. Nová noha byla doplněna až roku 1523 v raně renesančním stylu.

Český korunovační kříž nebyl původně součástí Svatovítského pokladu, jako byl Svatováclavský meč. Patřil do Karlštejnského pokladu, v němž byly uchovávány také České korunovační klenoty. To proto, že hrad Karlštejn byl pro uchovávání Českých korunovačních klenotů zbudován. Do roku 1620 byl tento kříž uložen v Kapli sv. Kříže na Karlštejně, společně se všemi korunovačními klenoty, pod dozorem dvou karlštejnských purkrabí. V roce 1645 byl převezen z Karlštejna do Prahy a byl přivtělen ke Svatovítskému pokladu. Jeho součástí je až do dnešních dnů.

Naposledy byl Český korunovační kříž užit při velkopátečním obřadu roku 2020 v katedrále sv. Víta na přání arcibiskupa pražského Dominika kardinála Duky. Stalo se tak v době vrcholící koronavirové epidemie. Do té doby byl Český korunovační kříž užit pouze při korunovační mši u příležitosti korunovace rakouského císaře Ferdinan-

da I. Dobrotivého na českého krále, která se uskutečnila v Praze dne 12. 9. 1836. Českým králem pod jménem Ferdinand V. byl v letech 1835–1848.

Český korunovační meč, nazývaný také Svatováclavský meč, s pochvou obnovenou za vlády císaře a krále Leopolda II. Habsbursko-Lotrinského

Český korunovační meč, zvaný též Svatováclavský meč, je středověký meč, používaný při slavnostním korunování českých králů. Na závěr korunovační mše jím právě korunovaný král pasoval zasloužilé muže Českého království na rytíře sv. Václava. Svatováclavský meč je od nepaměti součástí Svatovítského pokladu. V současnosti je vystaven v rámci stejnojmenné expozice v Kapli sv. Kříže na Pražském hradě.

Své jméno získal podle toho, že původně, podle dávné tradice, patřil českému knížeti sv. Václavovi (panoval v letech 921–935). První zmínka o Svatováclavském meči je v historických pramenech z roku 1333. Jeho čepel (ocelová část meče, určená k prorážení a sekání) pochází snad již z 10. století. Jeho jílec, určený k uchopení a ovládání meče, je ze 13. století. Textilie pochází pravděpodobně z doby panování císaře a krále Karla IV. Lucemburského. Čepel je dlouhá 76 cm, široká je v nejširším místě 4,5 cm. Má vypilovaný otvor ve tvaru římského kříže o rozměrech 45 x 20 mm. Dřevěná rukojeť je potažená žluto-hnědou tkaninou a sametem, na němž jsou silnou stříbrnou nití vyšité ornamenty vavřínových větévek.

V průběhu korunovačního obřadu se panovník arcibiskupem posvěceným mečem nejprve opásal. Později meč položil zpět na oltář a na závěr své korunovace jím pasoval nové rytíře. Ačkoliv byl meč po staletí užíván jako korunovační symbol, nebyl nikdy uložen v Královské klenotnici nad Svatováclavskou kaplí spolu s královskou korunou, jablkem a žezlem. Byl opatrován jako součást Svatovítského chrámového pokladu. Ve starších dobách byl Svatováclavský meč považován především za svatováclavskou relikvii, tedy ne za bezvýhradnou součást korunovačních klenotů.

Český královský korunovační plášť

České královské korunovační roucho tvoří především Český královský korunovační plášť, zdobený hermelínem, vzadu prodloužený do tvaru vlečky. Patří k němu opasek, štola a tzv. manipul. Početný soubor ceremoniálních rouch nechal pravděpodobně zhotovit Ferdinand II. ke své korunovaci českým králem dne 29. 6. 1617 a ke své korunovaci císařem „Svaté říše římské národa německého" roku 1619. Korunovační plášť je zhotoven z luxusní hedvábné tkaniny protkané zlatem. Je bohatě zdobený hermelínem. Plášť je 312 cm široký a 236 cm dlouhý.

České korunovační předměty jsou národní kulturní památkou. Byly za ni prohlášeny v roce 1962. Stalo se tak hned po stejném prohlášení kulturní památkou celého areálu Pražském hradu.

Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Socha Karla IV. v Karolinu s českými korunovačními insigniemi

Zlatý dukát Karla IV. s odznaky českého krále

Královská pečeť Karla IV. z roku 1346

Kdy a za co byli čeští panovníci povýšeni na krále

Původními odznaky panovnické moci prvních známých českých knížat z rodu Přemyslovců byly: korouhev, štít, meč, přilba a případně klobouk nebo čapka. Právo nosit při zvláštních příležitostech mitru získal v roce 1059 nebo 1060 kníže Spytihněv II. (panoval 1055–1061) od papeže Mikuláše II. za roční poplatek 100 hřiven stříbra (asi 20 kilogramů). Stejné právo získal i jeho bratr a nástupce Vratislav. Ten v Čechách a na Moravě vládnul v letech 1061–1085 jako panující kníže Vratislav II., a v letech 1086–1092 jako první český král Vratislav I. Královský titul mu byl propůjčen do konce jeho života. Ale pouze jenom jemu, nikoliv jeho nástupcům.

Této mimořádné pocty se Vratislavovi dostalo za politickou a vojenskou pomoc Jindřichu IV., císaři „Svaté říše římské národa německého." Doživotní titul českého krále mu byl propůjčen roku 1085 na podzimním dvorském sjezdu předních mužů říše v Mohuči. Plnohodnotná a pečlivě připravená korunovace prvního českého krále Vratislava I. a jeho manželky Svatavy Polské se pak uskutečnila roku následujícího. Konala se dne 15. 6. 1086 v bazilice sv. Víta na Pražském hradě. Slavnostní korunovaci prvního českého krále provedl trevírský arcibiskup Egylbert z Ortenburgu.

Podruhé získal českou královskou korunu český panující kníže Vladislav II. Povýšen na krále byl v bavorském městě Řezně (Regensburg) roku 1158 za příslib vojenské pomoci německému císaři. Tehdy císař Fridrich I. Barbarossa povýšil panujícího knížete Vladislava II. na doživotního českého krále Vladislava I. Za splnění slibu vojenské pomoci ho pak nechal korunovat tentýž císař Fridrich I. Barbarossa téhož roku 1158 v dobytém italském městě Milano. Tento v pořadí druhý český král směl svoji královskou korunu nosit jenom 5 x ročně, a to u příležitosti svátků Božích hodů (vánoční, velikonoční a svatodušní) a svátků sv. Václava a sv. Vojtěcha.

Dědičný český královský titul získal roku 1198 Vladislavův syn Přemysl Otakar I. (panoval 1192–1230). Královskou korunu získal za aktivní účast v bojích o císařskou korunu mezi německými rody Štaufů a Welfů. Přitom proslul sérií změn svého stranictví během těchto mocenských bojů. Dědičnost jeho královského titulu byla definitivně potvrzena roku 1212 tzv. „Zlatou bulou sicilskou". Tento pro české království velmi důležitý dokument vydal budoucí římský král Fridrich II. dne 26. 9. 1212 v Basileji.

Pohřební insignie krále Přemysla Otakara II., které nechal zhotovit roku 1296 po převozu jeho těla ze Znojma do Prahy jeho syn král Václav II. Královská koruna by mohla být levnější kopií původní koruny přemyslovských králů

Další korunovace dědičného českého krále se uskutečnila v bazilice sv. Víta na Pražském hradě roku 1228. Tehdy v pořadí 3. (výše zmíněný) český král Přemysl Otakar I. nechal korunovat svého syna Václava I. „mladším králem". Tím mu pojistil vladařské nástupnictví. Václav I. se tehdy stal v pořadí 4. českým králem (panoval v letech 1230–1253). Česká královská koruna se pak dědila z otce na syna.

Korunovaci českého krále byl ve středověku přikládán velký význam. Korunovace krále byla připravována dlouho dopředu. V pořadí 5. český král Přemysl Otakar II. (panoval 1253–1278) a také v pořadí 6. český král Václav II. (panoval 1283–1305) používali královský titul až po své korunovaci. Před korunovací sami sebe titulovali: „dědic a pán Království českého".

Královské koruny přemyslovských králů se do současnosti nedochovaly, ani o nich neexistují písemné zprávy. Jakou měly podobu lze usuzovat z vyobrazení na pečetích, nástěnných malbách, v kronikách apod. Podle těchto vyobrazení se předpokládá, že byla opakovaně použita Vratislavova královská koruna. Ta mohla být několikrát upravována a vylepšována. Naposledy je původní přemyslovská koruna zmiňována při korunovaci druhé manželky 10. českého krále Jana Lucemburského Beatrix Bourbonské roku 1337. Poprvé se objevuje její označení: „corona regni Bohemiae", tedy koruna Království českého.

Další osud této koruny nám není znám. Posloužila však císaři „Svaté říše římské národa německého" Karlu IV. a současně králi českému jako inspirace pro tvorbu nové, bohatší české královské koruny. Je možné, že byla také při její tvorbě nějakým způsobem použita. Podobu původní české korunovační koruny naznačují pozlacené stříbrné pohřební klenoty nalezené v hrobech Přemysla Otakara II. a Rudolfa Habsburského.

S využitím dostupné literatury připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Legenda o svaté Ludmile

Příběh pro děti, rodiče a i prarodiče

Kníže Rostislav vítá věrozvěsty, kteří přinášejí ostatky sv. Klementa

Cyril a Metoděj přivážejí ostatky sv. Klementa na Velkou Moravu

Na žádost knížete Rostislava vyslal byzantský císař Michal III. na Velkou Moravu misii vedenou jedním z nejvýznamnějších učenců té doby, Konstantinem, který později přijal jméno Cyril, a jeho bratrem Metodějem. Tito slovanští věrozvěsti hluboce ovlivnili život sv. Ludmily.

Po dlouhém putování dorazili bratři na Velkou Moravu na jaře roku 863. Kolem cesty postávaly hloučky obyvatel. Jejich oči přitahovala zdobná schránka uložená na voze. Uvnitř se skrývaly ostatky sv. Klementa. Zvěst o tomto pokladu předbíhala poselstvo. Přihlížející sledovali relikviář s nábožnou úctou.

Ve svých pohanských duších považovali ostatky umučeného světce za mocný amulet, který jim, jako záruku štěstí a ochrany proti nepřátelům, posílá z cizích krajů nový křesťanský Bůh.

Rostislav vítá věrozvěsty

Kníže Rostislav vyjel s početnou družinou poselstvu vstříc a s velikými poctami doprovodil věrozvěsty do knížecího paláce, kde na uvítací hostině prohovořili podrobnosti k činnosti poselstva. Moravské muže i ženy v nádherných šatech zdobily při hostině tepané šperky ze zlata i stříbra. Cizinci obdivovali zvláště kulovité gombíky zdobené filigránem, které byly skutečnými uměleckými skvosty.

Soluňští bratři měli na sobě prostá režná roucha, přesto z nich vyzařovala vznešenost a sebejistota. Rozmlouvali velmi zdvořile a dokonalou slovanštinou oslovili knížete:

„Přivážíme slovo Boží i nový Zákon sudnyj v jazyce tvého lidu. Také nové písmo, které slova uchová zapsaná pro jejich potomky na věky. Přinášíme také relikviář s ostatky svatého Klementa."

Na Rostislava zapůsobil nejen nově vytvořený spisovný jazyk a písmo. Velký zájem vzbudil neznámý dýňový plod, který věrozvěsti přivezli z Byzance. Byla to okurka. Moravané již tehdy nadšeně chválili její cizokrajnou chuť.

Cyril píše první staroslověnské svaté texty

Už v Konstantinopoli, když se připravoval na svou misii, sestavil Cyril první slovanské písmo - Hlaholici. Z řeckého originálu přeložil do staroslověnštiny liturgické knihy potřebné pro konání bohoslužeb a připojil také první staroslovansky psaný občanský zákoník. Tím zde, na Velké Moravě, podle tradice začalo slovanské písemnictví.

Řečtina byla v té době jazykem filosofů a vzdělanců. Latina, řeč Římanů, byla zase jazykem právníků a vojáků. Staroslověnština však vznikla pro liturgii k oslavě Boha a jako nástroj k šíření křesťanství.

Poprvé mohla začít křesťanská víra promlouvat ksrdcím Slovanů. Hovořila k nim jazykem, kterému všichni bez obtíží rozuměli. Nově poznávali povznášející pocit svátečnosti při rozmlouvání s Bohem ve vlastním jazyce.

Už za života sv. Ludmily vydal papež Jan VIII. roku 880 bulu *Industriae tuae*. Staroslovanština byla uznána jako čtvrtý liturgický jazyk a s určitými změnami se staroslověnština používá jako bohoslužebný jazyk v pravoslavné církvi dodnes.

Českému knížeti Bořivojovi nebylo dovoleno na hostině u knížete Svatopluka na Velké Moravě usednout mezi křesťany, ale musel po způsobu pohanů sedět před stolem na podlaze

Bořivoj vykonal půst a následně přijal křest i se třiceti členy své družiny

Metoděj rozmlouvá s Bořivojem

Kníže Bořivoj, manžel sv. Ludmily a děd sv. Václava, byl pozván k velkomoravskému knížeti Svatoplukovi, za kterého byla provdána jeho sestra Sventožina. V té době pobýval na Velké Moravě slovanský věrozvěst Metoděj.

Bořivojovi nebylo dovoleno na hostině usednout mezi křesťany, nýbrž po způsobu pohanů před stolem na podlahu.

Arcibiskup Metoděj ho vlídně oslovil:

„Jaká běda! Ty, muž tak vynikající, a nestydíš se, žes vyhoštěn ze sedadel knížecích, ačkoli sám také vévodskou moc a hodnost máš? Raději chceš pro hanebnou modloslužbu s pasáky sviní na zemi sedět?"

Bořivoj: „Co nového mi přinese náboženství křesťanské? V jaké nebezpečí bych se vydal pro tuto věc?"

Metoděj: „Zřekneš-li se model, staneš se pánem svých velmožů, nepřátelé se ti vzdají a budou podrobeni tvé moci. Potomstvo tvé každodenně vzrůstati bude."

Křest Bořivoje

Metoděj dále trpělivě vysvětloval Bořivojovi podstatu křesťanství. Slovanská liturgie a slovanské písmo by daly všem lidem v jeho státě jednotnou kulturu, která by rozdílné kmeny spojovala. Byl by to dar větší a působivější než všechno zlato, stříbro a drahé kamení. Bez vlastního písma a víry není národ národem. Knížectví, v němž se jednotlivé kmeny cítí být součástí jedné kultury, je pevné uvnitř a silné navenek.

Bořivoj Metoděje pozorně vyslechl a nakonec se dotázal: „Co překáží mému křtu?"

Metoděj: „Nic, jen buď hotov z celého srdce věřiti v Krista, Pána našeho."

Bořivoj vykonal obřadný půst a následně přijal křest i se třiceti členy své družiny. Poté se už jako křesťan vrátil do Čech.

Mladá kněžna Ludmila si uvědomovala rozdíl mezi provinčním dvorem českého knížete a sídlem vládce Velké Moravy. Snažila se povznést knížecí dvůr na Levém Hradci. Podnikala kroky, aby se z Bořivoje stal mocný kníže a jeho dvůr patřil k nejskvělejším mezi slovanskými kmeny.

Vysvěcení kostela sv. Klementa na Levém Hradci

Po návratu nechal kníže Bořivoj vystavět na Levém Hradci rotundu zasvěcenou sv. Klementovi, nejstarší křesťanský kostel v Čechách. Sv. Klement se tak stal prvním křesťanským světcem, který byl v Čechách uctíván.

Kostel vysvětil při své návštěvě věrozvěst Metoděj. Biskup obešel svatyni a z vědra svazkem lipových větví postříkal stavbu svěcenou vodou. Za ním kráčel knížecí pár se synem Spytihněvem. Přihlížela knížecí družina a velké množství lidu z okolí.

Ve věži na trámech zavěšený zvon poprvé zazvonil k modlitbě. Slavnostní mše byla zpívána ve staroslovanském jazyce. Na závěr Metoděj pokřtil prvorozeného syna, budoucího knížete, Spytihněva.

„Důstojný otče, kdy nás opět navštívíš?" zeptal se po obřadu kníže.

„Až postavíš kostel Panně Marii, opět přijedu." Slíbil Metoděj Bořivojovi.

„Již jsem započal stavět."

Na mladou Ludmilu mělo silný vliv setkání s charizmatickým Metodějem, který poprvé zažehl v její dosud pohanské duši světlo nové víry.

Frank Nekovář, Praha

Metoděj vysvětil kostel sv. Klementa na Levém Hradci a pokřtil Spytihněva, prvorozeného syna knížete Bořivoje

Amerikán z Lužic (3)

Životní příběh Štěpána Příkazského

Dovolte mi jednu malou odbočku k bratříčku Cyrilovi. Ačkoli se narodil v čase války, kdy byl hlad a utrpení, těšil se dobrému zdraví a vypadal jako cvalíček. Jen jednu vadu měl - šišlal. Mně táhlo na rok dvacátý, kdežto Cyrilek se blížil k pěti letům. Učil jsem ho zpívat naše slovácké písničky. Talent ke zpěvu měl velký. Každý večer jsme začínali nějakou novou písničku, takže jeho znalost slováckých písní se rozšiřovala. Někdy se k nám připojila i stařenka s nějakou tou písní kostelní.

Jen co děti na Slovácku odrostou plenkám, bývají strojeni do dětského kroje. I Cyrilkovi maminka takový ušila. Měl vyšívanou košilku, modrou zástěrku, bílé třaslavičky, malý klobouček s umělým pérečkem. Sebevědomě nad ním prohlásil:

„Kroj mám jako ty, zpívat umím jako ty, tak proč bych nešel k zábavě!?"

„Ale školní mládež k zábavě nesmí," řekla mamička.

„Já nejsu školní mládež," nedal se Cyrilek.

„Víte co, mami?" řekl jsem. „Jak přijdeme s chasou do hospody, přiveďte tam také Cyrilka," přimlouval jsem se za bratříčka. A matka svolila.

Zábava byla v plném proudu, když se přihlásil Cyrilek s tím, že by chtěl zpívat. Ať zpívá, pomyslel jsem si, aspoň se lidé budou mít čemu smát.

Zavedl jsem ho před hudebníky. Mezi dospělými ho nebylo málem ani vidět. Musel jsem ho vyzdvihnout na stůl, aby ho zejména hudebníci viděli a slyšeli. Nato se již ozval dětský čistý hlásek:

Chodija Majija po šijokém sjetě,
nosila synáčka ve svatém životě...

A světe div se, kapela začala hrát kostelní píseň!

Cyrilka jsem zarazil a poradil mu, aby raději zazpíval nějakou píseň veselejší. A on spustil:

Dyby ne tak byjo,
jak ne bývávajo,
ze šech okéneček
sjunko svítívajo.

Z jednoho tatíček
z druhého mamička
a z teho četího
švajná gajánečka.

Načež s výkřikem „Veseje chaso!" si zavýsknul. Aplaus měl ohromný. Byl odměňován korunkami, které se k němu jen sypaly.

* * *

A ještě jednou se zaběhnu ve vzpomínkách. Vrátím se do doby návštěvy Brna ohledně studia na průmyslovce.

Když jsme tenkrát tu záležitost nevyřídili, jak jsme si představovali, vyšli jsme si na oběd. Stavitel Vavřinec nás zavedl do hotelu Zlatá husa. U velkého stolu tam sedělo asi dvacet hostů. Jeden z nich byl oděn v kroji chodského kraje. Na věšáku pak visely jeho dudy. Dudák k nim vykročil, aby zahrál písničku. Připevnil si je na tělo a pak se představil:

„Pánové - Vít Anděl, profesor pražské hudební konzervatoře."

A zahrál několik krásných staročeských písní, které se v tom prostorném sále tuze mile poslouchaly, i když k nim vůbec nezpíval.

Zvuky nástroje mě uhranuly. Zněly mi v uších ještě v době, když už jsem seděl ve vlaku a uháněl z Brna k Břeclavi. V hlavě se mi rovnal plán už v hotelu:

„Pane staviteli," přerušil jsem mlčení, „takový instrument si udělám - děj se co děj!"

„Jestli máš odvahu, pak to zkus, já ti v tom pomohu!" slíbil pan Vavřinec.

„Jistě se o to pokusím, a též využiju svoje pěvecké schopnosti."

Začal jsem poté pátrat po stopách dudáků, kteří kdy hrávali v našem kraji. Naše stařenka zavzpomínala:

„Za mojích svobodných let nám hrával stařeček Mazur na takový instrument, jak ty to popisuješ. My jsme tomu říkali gajdy. Doprovázel jej také stařeček Kremla na housle. Při této hudbě jsme my, mladé dívky, tančily. Jiné hudby jsme neznaly."

Na otázku, jak ten instrument vypadal, pokračovala:

„Pod levou paží měl kozí kůži i s hlavou, i s rohy. Pod pravou paží měl dýmák, kterým kůži nafukoval. Kozička držela v hubě píšťalu, na které gajdoš prsty přebíhal, a tím tvořil melodii. Vzadu pak mu visela fajfka asi metrová, která tvořila bas." Více si stařenka nepamatovala.

Dověděl jsem se také, že stále existují gajdoši na Uherskobrodsku, na Kopanicích. A také že jsou někde na Slovensku a ve Slezsku. Ještě jsem si vzpomněl, že v mých raných školních letech obcházeli náš kraj dva gajdoši. Od starších lidí mi bylo řečeno, že jeden byl rodák z Lužic a jmenoval se Kalina. Ten měl gajdy starodávného typu, pěkně vypracované, se zadním basem neobyčejně dlouhým. Druhý byl z Kostic a jmenoval se Nešpor. Byl invalida, jednu nohu měl dřevěnou. I nástroj měl ubohý. Kůže byla ze psa, ani dýmák neměl, kozu nafukoval jakousi trubičkou. Jak se ztratili tito dva gajdoši, tak se ztratili i nějaké zbytky jimi používaných nástrojů. A tu jsem byl se svými plány v koncích.

Jenže nevzpomněl jsem si na kmotra Čulena! Byl to takový vesnický všudybyl a vševěd. Přiženil se do Lužic ze slovenských

Kopčan. Byl to rozený obchodník. Vedle hospodářství se zabýval i dohazovačstvím. Kdo neměl odvahu najít si nevěstu, tomu dovedl být užitečným. Takže jsem se k němu rozběhl a šel rovnou k věci:

„Kmotře, jistě znáte někoho v okolí, kdo by hrál na gajdy." Odpověď nebyla dobrá. „Kmotře... nevím... opravdu nevím... kdo by něco podobného tady měl."

Pak se zamyslel: „Počujte. kmotře... ked som sa sobášil, tak si vzpomínám, že mně hrál gajdoš ze Kbel jménem Jánoš Bríd a. Nevím ale, esli dosud žije."

Velkou naději jsem neměl. Když teď ten bývalý ženich má nejméně sedmdesát let, pak ten hudebník musí mít ještě více...

„Však sa tam možeme podívat v nejbližším času. Co říkáte, kmotře?" vybafl na mě Čulen.

„Jak myslíte, třeba příští neděli, jestli se vám to hodí."

Nastudoval jsem jízdní řád a na radu kmotrovu jsem koupil dva žejdlíky rumu. Jeden žejdlík pro kmotra na posilněnou, druhý zase pro Brídu na zavdanou. Žejdlík byla stará míra. Tři žejdlíky byl jeden litr.

Kmotr zdůraznil, že podle všeho rum nebude na Slovensku k dostání. Tomu se mi nechtělo věřit, protože na Slovensku se pilo více než na Moravě.

V neděli po páté hodině ranní jsme vyrazili k Hodonínu. Byla tma a mrzlo, až praštělo. Zastavili jsme se v restauraci u nádraží, kde jsme se posilnili gulášem. Už tam mi kmotr šeptal do ucha:

„Mám prázdnou láhev..."

Nevadí, myslím si, vždyť jsme u pramene.

Po naplnění láhve, posilněni snídaní vkročili jsme na peron, odkud nás lokálka měla dopravit nejprve do Holiče a odtamtud další vlak do městečka Gbely. To bylo od trati vzdáleno asi dva kilometry. Nebyl by to problém dojít, kdyby člověk nešel s kmotrem. Ten pomalu likvidoval už druhou láhev a navrhnul zlikvidovat i tu třetí.

Kmotr byl zřízený až běda. Nohy mu jezdily po umrzlém sněhu sem tam. Nabídl jsem mu rámě. Kdo nás viděl, musel si myslet, že jsme napití oba dva. Nejhorší to bylo ve stínu kostela. Tam byla cesta obzvláště zledovatělá. Kmotr se na ni položil jak dlouhý, tak široký. Jak padal, podrazil i mne, takže rázem jsme tam leželi oba. Stali jsme se zdrojem posměchu mládeže.

Dostal jsem na kmotra vztek. Pomohl jsem mu na nohy a znova jsme vykročili spojenými silami. Jakéhosi malého chlapce jsem se zeptal, kde že bývá Ján Bríd a. Ukázal na třetí dům. Kmotr se vypjal a povídá:

„Jak mě Bríd a uvidí, hned mně poběží do náručí!"

O tom jsem dost pochyboval. Pohled na kmotra byl více než smutný. Klobouk v zátylku, ústa zabarvená od žvýkání tabáku, krok vratký.

Zaklepali jsme na dveře. Objevil se starší člověk menší postavy a zeptal se, co si přejeme.

„Su preca Jožko Čulen, najvýbornější pacholek z Kopčan," vykoktal kmotr a rozevíral svoji náruč. Domácí ale do ní nepospíchal.

„Janošku, bratříčku, čo ma nepoznáváš? Veď si mi hrál na mojém sobáši!" pokračoval kmotr.

„Veď som hrával na vela sobášoch, preto si nemožem pamätat všeckých ludí," odporoval domácí.

„Pamätáš či nepamätáš, na tom nezáleží. Napij sa dobrého moravského rumu, takový jistě u vás na Slovensku nemáte." A nabízel mu poloprázdnou láhev s rumem.

„Chystám sa do kostola, rum pít nebudu," odmítl striktně Bríd a.

Mezitím do žúdra přišla jeho paní. I ta nabízený rum odmítla. Kmotr se cítil uražen a začal Brídu litovat, že se špatně oženil. To Brídovou popudilo ještě více. Přesto nás pozvali dál.

Tam se však kmotr zase vyznamenal. Láhev s rumem převrhl, takže ten se rozléval po stole, na němž byla kopa hedvábí, pentlí, krajek i jiných drahých látek, neboť tetka byla vyhlášená vyšívačka. Bylo to k zešílení. Vzácné látky se barvily do červena. Brídová zbledla a zároveň i zčervenala. Potom mocným hlasem zvolala: „Moravci - a ven!"

Vyběhl jsem z domku, jako když mně hlava hoří, načež v patách za mnou kmotr. Ani nevím, jak jsme se dostali do nádražní čekárny. Zrovna nám před očima odjížděl vlak. Další jel až za tři hodiny. Dělalo se mi mdlo, když jsem si představil, že budu čekat v dusné čekárně s opilým kmotrem. Hněv bývá ale špatný rádce. Ten mi poradil, abychom vyrazili pěšky a hned.

Domů jsme dorazili v čase, kdy už se slunko chýlilo k západu. Půl dne jsme pochodovali nelehkým terénem. Poháněla mě zlost nad nepodařenou výpravou. I tak to byl úctyhodný výkon, obzvláště pro kmotra, člověka téměř sedmdesátiletého. Pocítil jsem nad ním lítost a měl obavy, zda naše cesta nepřinese nějaké následky.

Kmotr se však již na druhý den usmíval. Asi si vzpomněl na putování zdravým zimním ovzduším s posilou tří žejdlíků dobrého rumu.

Za dva měsíce jsem se k Brídovým vydal znovu. Tentokrát už bez kmotra. Vzal jsem s sebou ale pana Květoně, mistra soustružnického, aby Brídovy gajdy viděl a podle nich mně vyhotovil repliku.

Opět jsme cestovali vlakem. Panu Brídovi jsem se moc a moc omlouval za minulou nemilou návštěvu. On i jeho paní byli v dobré náladě a uznali, že jsem na chování opilého člověka neměl vinu.

Nejprve jsem si dodal odvahy a pokusil se Brídu přemluvit, aby mi své staré gajdy prodal. Nesouhlasil. Řekl, že už je odkázal bratislavskému muzeu.

Potom tedy nastoupil pan Květoň, všechno na gajdách si přeměřil a poznamenal do notýsku.

Asi za dva týdny mně mistr Květoň přinesl nové dudy. Na první pohled byly krásné, pečlivě udělané, lak na nich jen svítil, mosazný plech je zdobil. Bylo to mistrovské dílo, pokud se týká práce soustružnické, ale v oboru muzikálním nevyšlo nic. Zkrátka - nechtělo to hrát.

Byl jsem z toho už nervózní. Zkoušel jsem všelicos. Dokonce jsem zašel k mistrovi nástrojařskému - panu Jandovi. Ten uměl spravovat i vyrábět různé hudební nástroje, leč tento starobylý instrument byl nad jeho síly. Nevyznal se v něm.

Nechtěl jsem se ale nechat odradit. Gajdy existovat musí a basta. A proto jsem se vydal k Brídovi potřetí. Tentokráte sám.

To už bylo léto v rozkvětu. Brídovi mě vítali jako dobrého přítele. Stařečka jsem doprovodil do kostela, stařenka mezitím uvařila oběd, já k němu přinesl džbán piva.

Po obědě se rozproudila beseda. Stařeček si usmyslel, že mě ožení.

„Štefánku, my děti nemáme, proto budeš náš syn. Bratr má osm dětí, nejstarší je Kateřinka - tu si vezmeš za ženu. Od nás potom dostanete všecko, co máme: dům, polnosti. dobytek i hospodářské nářadí, zkrátka celý náš majetek."

Byl jsem překvapen. Hledal jsem hudební nástroj a ne nevěstu. Musel jsem použít malinko diplomacie:

„Víte co, stařečku? Prvně mně pomůžete zhotovit ty gajdy, posléze můžeme mluvit o svatbě."

Brída na můj návrh přistoupil. Nejdřív jsme přeměřili míry všech trubek, neboť jsem si řekl, že si ten instrument udělám sám. Stařeček mi důrazně připomínal, abych veškeré trubky zhotovil ze švestkového dřeva, neboť je vazové, jakoby z nití, a proto je pevné a nepraská. Potom že ty brky, jež vydávají zvuk, musí být ze dřeva bezového.

„Mosíš však zajít hlůběj do lesa, kde nepočujú ludský hlas, proto dobre hrajú. Ty, které růstly na kraji lesa, počuly ludský hlas, proto dobré nehrajú," říkal mi.

Můj úsudek byl poněkud jiný. Keř rostoucí na kraji lesa má hojnost slunce, proto roste rychle, proto jeho dřevo je řídké. Naopak keř rostoucí v hloubi lesa ve stínu velkých stromů roste pomaleji, zato však jeho dřevo je tuhé a husté, a proto má i dobrý hlas. Jestli hlas lidský slyšelo, či neslyšelo, to už důležité není.

„Ohledně kůže na nadržovák snaž se najít asi půlročního kozlíka, poněvadž má kůži hustší nežli kozička a drží větší tlak na píšťaly. Tím docílíš čistší hlas," zněla Brídova další rada.

„Kůži musíš stahovat jako ze zajíce, na břichu ji nerozřezávat. Pak vezmi jeden díl soli kuchyňské i dva díly kamence a tím tu kůži vyčiníš."

Bez stařečkových rad bych gajdy nikdy nezhotovil. Pěkně jsem mu poděkoval a po upřímném rozloučení si to štrádoval ke gbelskému nádražíčku. A odtamtud se vydal vlakem do Lužic.

Nastala mi starost sehnat nějaký soustruh. Když jsem se ptal v železářském obchodě na cenu, byl jsem překvapen její výší. Té jsem si nemohl dovolit. Nicméně plánu vyrobit gajdy jsem se nevzdával a snažil se najít něco z druhé ruky. Švestková polena jsem měl již přichystána, soustruh však nikde.

Až jednou při cestě do Hodonína povšiml jsem si vyhlášky, že se bude prodávat v soudní dražbě pozůstalost po zemřelém koláři. Mezi jeho nářadím byl uveden i jeden zánovní soustruh ke zpracování dřeva. Zajásal jsem. Zapsal jsem si datum dražby a v ten den přijel do Hodonína.

Ceny nebyly vysoké, ale zájemců bylo mnoho. Prodávaly se nejprve různé pilky, vrtáky, hoblíky, kladiva a jiné nářadí. Až po chvíli úředník spustil:

„Zde vidíte zánovní soustruh k opracování dřeva. Je ve výborném stavu, jeho vyvolávací cena je padesát korun."

V nervozitě a napětí jsem zvolal:

„Prodaný!"

Úředník na mě udiveně pohlédl a pravil:

„Padesát korun ponejprv, podruhé. Nedá žádný víc?"

Na tu výzvu nějaký pán přihodil pět korun. Úředník pokračoval:

„Padesát pět korun ponejprv, podruhé..."

A úředník se podíval na mě. I přihodil jsem druhých pět korun.

Ještě ani licitátor nestačil oznámit zvýšení a neznámý už přihodil zase pět korun.

Začalo mě polévat horko, že by ten soustruh dostal jiný. Ne! A zvolal jsem, že přidávám deset korun.

„Sedmdesát korun ponejprv, sedmdesát korun podruhé..."

A zase přišla ta otázka, zda někdo nedá víc.

Neznámý se asi zalekl. Bylo ticho. Zřejmě si myslel, že soustruhu se nemíním vzdát, a proto váhal. Úředník zvolal:

„Sedmdesát korun ponejprv, podruhé... i potřetí! Vaše jméno, prosím?"

Soustruh byl můj. Měl jsem velkou radost. Požádal jsem přítomné stojící muže, aby mi pomohli ten těžký stroj naložit na vůz. Pak jsem švihnul bičem do vzduchu a koně se dali v běh.

Když mě uviděla mamička, zvolala:

„Co to vezeš, chlapče, za eroplán? Co ti táta řekne, až to uvidí!?"

„Co by tatíček řekli... Však pracuji poctivě - po celý rok. Tak dlouho jsem se sháněl po nějakém soustruhu, až teď jsem ho koupil za svoje úspory, a to docela lacino. Stál pouhých 75 korun, takže nebudú mít tatíček příčinu ke hněvu."

Tatíček jen procedili mezi zuby:

„Rád bych věděl, na co ti to bude, když tomu nerozumíš."

Brzy jsem tatíčkovi dokázal, že nejsem tak nemožný, jak mě ocenil. Dal jsem se do pilné práce. Pokaždé večer jsem roztočil kolo soustruhu a formoval ze dřeva pohlednou trubku. Byla to práce i zábavná. Kozlíka se mi nedařilo najít, proto jsem koupil od sousedky kozičku, jejíž maso jsme zkonzumovali. Kůži jsem vyčinil podle Brídovy metody. Než jsem ale vyrobil aspoň trochu kloudný nástroj, který by hrál k mé spokojenosti a lidem k radosti, uplynuly dva roky.

Zkoušel jsem na kozlíkovi vyloudit nějaké písničky. Šlo to ztěžka, nebylo nic snadného ovládat nadýmák, podle potřeby stisknout měch, přebíhat prsty na píšťale, ba ovládat i bas. Byl to nástroj opravdu archaický a hra na něj byla k smrti únavná. Přesto několik babiček, které se vracely z odpolední pobožnosti, vyluzované zvuky chválilo:

„Při takové muzice jsme, chlapče, tancovali... A jak to bylo pěkné!"

A babičky si hned na některé starodávné písně vzpomínaly a mně je předzpěvovaly. Snažil jsem se pochytit melodii. Chyběly mi zkušenosti. Bylo třeba vytrvat a vyhrát se. Ale kde? Naši o takovou hudbu, která tahala za uši, nikterak nestáli.

Pokračování příště.

Český právník Vám opět radí (10)

Známý mi vyprávěl, že mu byla ukradena nemovitost v Čechách. Někdo zfalšoval jeho podpis a převedl tuto nemovitost na třetí osobu. Jak se mohu proti tomuto bránit?

Pořiďte si takzvaného **„hlídacího psa,"** u příslušného katastrálního úřadu. Cena této služby se pohybuje okolo 200 Kč za 1-20 nemovitostí, za každou nemovitost je to 10 Kč. Je nutné také zvolit komunikační kanál, kterým Vám budou tyto informace předávány, tj. e-mail, datová schránka apod. Existují také některé společnosti, které nabízí službu **„sledování změn."** Jedná se o placenou službu, které mají podobné názvy jako je „hlídací pes katastru" nebo „strážce katastru" aj. Tyto společnosti se zavazují hlídat veškeré změny týkající se Vaší nemovitosti a o veškerých těchto změnách Vás informovat, a to na adresu, kterou jim sdělíte. Cena se pohybuje okolo 500 Kč za rok a dále se zvyšuje dle počtu nemovitostí. Bližší informací najdete na:
https://www.cuzk.cz/Katastr-nemovitosti/Poskytovani-udaju-z-KN/Sledovani-zmen/Sluzba-sledovani-zmen-v-katastru-nemovitosti.aspx

Případně můžete si provádět tuto kontrolu osobně. Nahlížením přes web: www.cuzk.cz. Po vyhledání příslušné nemovitosti zjistíte, zda je ještě Vaše či s výše uvedenou formou.

Pokud byste zjistili, že nemovitost již byla převedena, neznamená to, že se nemůžete bránit. Konkrétní řešení však bude vždy záviset na daném případě. I proto je opět vhodné obrátit se na advokáta.

V restituci nám byly vráceny nemovitosti v České republice a na Slovensku. Rádi bychom znali jejich cenu, zhodnotili tyto nemovitosti, popřípadě nemovitosti prodali. Jak máme postupovat?

Nejprve doporučuji si nechat odborníkem nechat stanovit reálnou cenu těchto nemovitostí. Následně v součinnosti s odborníkem tyto nemovitosti nechte investičně posoudit a navrhnout jejich využití či prodej. S tímto Vám může pomoci Vámi zvolený právní zástupce znalý této problematiky a taktéž místa, kde se nemovitosti nachází. Právní zástupce Vám bude také schopen doporučit profesně zdatné odborníky v oblastech navazující na využití a správu tohoto majetku, popřípadě prodeje těchto nemovitostí.

Moji rodiče byli občany Československa. Oba se narodili v Písku. Já však již v USA. Mohu získat české občanství já a také moje děti?

Od 1. 1. 2014 je udělování státního občanství České republiky upraveno v zákoně č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky). **Zákon o státním občanství České republiky výslovně stanoví, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok**.

Je potřeba posoudit z více hledisek možnosti získání občanství pro Vás a Vaše děti. Ve Vašem případě půjde patrně o získání občanství České republiky prohlášením. Je nutné znát data pozbytí občanství Vašich rodičů v návaznosti na jejich naturalizaci, popřípadě jejich znovunabytí občanství, a také datum Vašeho narození.

Doporučuji se obrátit na Vámi zvoleného právního zástupce znalého českého práva. Ten v součinnosti se zastupitelským úřadem učiní kroky směřující k nabytí občanství.

Rozvedla jsem se a manžel se vrátil do Čech. Odvezl mi veškeré šperky po babičce, které jsem měla po rodičích. Nedaří se mi ho vůbec kontaktovat. Co mám dělat?

I v tomto případě doporučuji zvolit právního zástupce v České republice, který Vás bude zastupovat v řešení této situace.

Patrně nezbyde jiná než soudní cesta. Bude nutno prokázat, že tyto věci byly skutečně ve Vašem výlučném vlastnictví. Dále bude nutné zvážit také finanční náklady na celý spor. Někdy náklady mohou převážit přínos z celé věci.

S bratrem a rodiči jsme se v 90. letech dohodli, že majetek po rodičích dostane a zdědí on. Bratr žije v Čechách. Slíbil mi ústně částku, kterou mi měl vyplatit do deseti let po smrti rodičů. Nikdy to však neudělal a odpovědi se vždy vyhnul. Mohu po něm požadovat vyrovnání právní cestou?

Bohužel Vás musím zklamat. Z právního hlediska je Vaše pohledávka promlčená. Z morálního hlediska sice ne, avšak je jen na Vašem bratrovi, zda splní, co Vám slíbil.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín
Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

MY LITTLE CATECHISM

123. Q: What role does music play in the Mass?
A: Sacred music helps us to worship God.
In the Bible: Psalm 57:8-10; Ephesians 5:19; Hebrews 2:12; Colossians 3:16
In the Catechism: CCC, 1156

Going Deeper:
Sometimes when we are praying it can be difficult to find the right words to express how we feel. To help us, God gives us the great gift of sacred music. Over the course of the Mass there will be songs of praise, songs of worship, songs of petition, and songs of thanksgiving. Sacred music helps raise our hearts to God and bond us together as a community calling out to God with one voice.

124. Q: What is the Lord's Day?
A: Sunday is the Lord's Day. It is a day of rest. It is a day to gather as a family. It is the principal day for celebrating the Eucharist because it is the day of the Resurrection.
In the Bible: Exodus 31:15; Matthew 28:1; Mark 16:2; John 20:1
In the Catechism: CCC, 1166,1193, 2174

Going Deeper:
Sunday is a very special day. The Resurrection of Jesus is so important that we celebrate it every day at Mass. But we celebrate the Resurrection of Jesus in a special way every Sunday. We do that by resting, spending time with family, and going to Mass. The Lord's Day is a day to marvel at all the amazing ways God has blessed us, and because of that it is a day of gratitude.

125. Q: Is it a mortal sin for you to miss Mass on Sunday or a holy day through your own fault?
A: Yes.
In the Bible: Exodus 20:8
In the Catechism: CCC, 2181

126. Q: Which Person of the Holy Trinity do you receive in confirmation?
A: The Holy Spirit.
In the Bible: Romans 8:15
In the Catechism: CCC, 1302

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

123. Otázka: Jakou roli hraje hudba při mši svaté?
Odp.: Posvátná hudba nám pomáhá uctívat Boha.
V Bibli: Žalm 57:8-10; Efezským 5:19; Židům 2:12; Koloským 3:16
V katechismu: KKC, 1156

Hlouběji:
Někdy, když se modlíme, může být obtížné najít správná slova, která by vyjádřila, co cítíme. Aby nám Bůh pomohl, dává nám velký dar posvátné hudby. V průběhu mše se zpívají písně chval, písně úcty, písně proseb a písně díkůvzdání. Posvátná hudba pomáhá pozvednout naše srdce k Bohu a spojuje nás jako společenství, které volá k Bohu jedním hlasem.

124. Otázka: Co to je den Páně?
Odpověď: Den Páně je neděle. Je to den odpočinku. Je to den, kdy se scházíme jako rodina. Je to hlavní den pro slavení eucharistie, protože je to den vzkříšení.
V Bibli: Exodus 31:15; Matouš 28:1; Marek 16:2; Jan 20:1
V katechismu: KKC, 1166, 1193, 2174

Hlouběji:
Neděle je velmi zvláštní den. Ježíšovo zmrtvýchvstání je tak významné, že je oslavujeme každý den při mši svaté. Ale přesto každou neděli Ježíšovo zmrtvýchvstání oslavujeme zvláštním způsobem. Děláme to tak, že nepracujeme, trávíme čas s rodinou a jdeme na mši svatou. Den Páně je dnem, kdy můžeme žasnout nad všemi úžasnými čím nám Bůh požehnal, a proto je to den vděčnosti.

125. Otázka: Je smrtelným hříchem vynechat mši svatou v neděli nebo ve svátek vlastní vinou?
Odpověď: Ano.
V Bibli: Exodus 20:8
V katechismu: KKC, 2181

126. Otázka: Kterou osobu Nejsvětější Trojice přijímáte v biřmování?
Odpověď: Ducha Svatého.
V Bibli: Římanům 8:15
V katechismu: KKC, 1302

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018
Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - **Měsíčník České Misie v Chicagu** - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Hrad Holštejn a smutný konec rodiny myslivce Petra

Přibližně 3,5 kilometru jihovýchodním směrem od městyse Sloup a jižně od obce Holštejn v okrese Blansko v Jihomoravském kraji České republiky se nachází zřícenina hradu Holštejna. Pod hradem se rozprostírá Holštejnské údolí, kterým protéká potok Bílá voda. Ten pod hradem vtéká do propadání zvaného Nová Rasovna. Zřícenina hradu Holštejna je od roku 1964 chráněnou kulturní památkou.

Hrad byl založen roku 1268 panem Hartmanem, synem moravského šlechtice Crhy z Ceblovic. Rod pocházel z předků pana Radovana z Ceblovic, který před rokem 1227 zastával funkci nejvyššího lovčího. Také pan Crha z Ceblovic byl významným šlechticem. Působil jako purkrabí na hradě Děvičky a v městě Olomouci. Jediný syn pana Hartmana, který se psal „z Holštejna", však roku 1308 předčasně zemřel. Rod vymřel, a tak někdy před rokem 1321 panství s hradem koupil pan Vok z rodu Hrutoviců. Ten se potom psal: Vok I. z Holštejna.

Tento muž založil nový rod pánů z Holštejna. Rod se postupem času rozrostl a stal se významným jak v rámci Moravského markrabství, tak i Českého království. Jeho příslušníci byli často uváděni na čelních místech ve veřejných listinách a při zasedáních zemských soudů. Páni z Holštejna, kromě svého rodového sídla Holštejn, byli majiteli hradů Cimburk, Vartnov, Hluboký, Špránek, Náměšť, Grünberg, Bohuslavice a Myslejovice. Vlastnili také tvrze Týnec, Zdounky, Dětkovice a Konice. Pan Vok IV. z Holštejna jako jeden ze 25ti moravských pánů padl v bitvě pod Vyšehradem v roce 1420. Rod vymřel po meči roku 1466. Roku 1531 se hrad Holštejn uvádí jako pustý.

Hrad Holštejn byl postaven na vápencovém ostrohu. V něm se nachází jeskyně Hladomorna, která byla ve středověku zazděná a sloužila jako vězení. Nejvíce se uplatnila v době moravských markraběcích válek. Tehdy se pánové Vok III. a Vok IV. z Holštejna zapojovali nejen do válečnické činnosti, ale také do loupežení. Při něm nechávali přepadat pocestné a zavírat je, aby pak za své vězně vymáhali výkupné. Jeskyně Hladomorna byla spojena s hradem uměle upraveným komínem, který byl obnoven roku 2011. Vlastní hrad měl rozměry asi 85 m x 52 m. Jednalo se o hrad s obvodovou zástavbou, ze kterého se do dnešních dnů zachovala zaoblená část nároží. Zachoval se také zbytek stavení, opatřeného výpadní brankou a drobné zbytky zdiva, zejména základy hradních staveb. Jihozápadně od objektu hradu je plošina, na které bylo menší předhradí. Z něho vedl do hradu přes hluboký příkop padací most. I zde se dnes nacházejí zbytky zdiva.

Před mnohými lety žil v myslivně pod hradem Holštejnem myslivec Petr. Byl to muž mladý, zdravý a stále veselý. Kam přišel, tam bylo hned smíchu a žertů jako o hodech. Byl-li sám, co chvíli si zazpíval. Měli ho proto všichni rádi a říkali mu veselý Petr. Ten se zamiloval do Terezky, sličné dcery lesníka Nesvatby ze sousedního panství. Terezka jeho city opětovala. Když si po čase získal důvěru otce děvčete a byla svatba, mohl si Terezku odvést do své myslivny. Jejich štěstí vyvrcholilo, když se jim narodil malý synáček.

Potom do země přišla bída a mnohé jiné zlo. Začala třicetiletá válka. Jídla ubývalo a neštěstí vyvrcholilo, když myslivec Petr ztratil své zaměstnání. Od své vrchnosti dostal výpověď a měl i se svou rodinou opustit myslivnu. Když po té zprávě kráčel po lese, nevěděl ani, kam jde. Náhle se ocitl nedaleko hradu Holštejnu. Vtom uslyšel, že kdosi jde proti němu. Neznámý příchozí měl na sobě černé šaty, na hlavě černou čepici a takové podivné pichlavé oči. „Nějaký havíř", pomyslel si Petr když si všimnul zkřížených kladívek, vyšitých na náramenících.

Dali se do hovoru. Myslivec se dověděl, že havíř pospíchá ke hradu Pernštejnu. Jsou prý tam nějaké hradní zříceniny, v nichž jsou ukryty nesmírné poklady. Prý tam havíř jde, aby si poklady o půlnoci vyzvedl. Pro něho to bude hračka. Zná kouzelné zaklínadlo, které mu pomůže najít každý poklad, byť by byl sebelépe ukrytý. Petrovi poskočilo srdce. „Pověz mně ta zázračná slova!", poprosil cizince. Neznámý se mu však jenom vysmál. V Petrovi vzkypěla krev. Zatmělo se mu v očích, zhořklo mu v ústech a jako smyslů zbavený se vrhnul na havíře a stiskl mu hrdlo. „Nepovíš-li mně heslo", zasípal „rozluč se se světem!". Černý muž se svíjel, prosil a nakonec předříkával myslivci jakási podivná slova tak dlouho, až se je naučil nazpaměť. Potom ho Petr pustil. Leč co to! Havířova postava se náhle zmenšovala a zmenšovala a než se ustrnulý myslivec vzpamatoval, mužík zmizel. Lesem se pak ozval příšerný smích.

Petr zapomněl na všechno, v hlavě mu vězely jen poklady. Touha po nich ho úplně zaslepila. Nedbal ani varovných slov své manželky, která ho nechtěla pustit z myslivny, když se chystal vyjít do tmavé noci. Odstrčil ji, popadl motyku a svazek loučí a už byl venku. Pospíchal ke zřícenině hradu Holštejna a chvatně vklouznul do jeskyně

Obnovený vstup do jeskyně Hladomorny

Hladomorna. Mnohokrát slyšel vyprávět, že tam jsou ukryty poklady. Zapálil louč a dal se do práce. Pojednou se mu zdálo, že není sám. Jakoby mu někdo pomáhal odhazovat zeminu. Náhle spatřil černého muže, se kterým se seznámil odpoledne. „Vidíš, zabít jsi mne chtěl a já ti pomáhám. Chceš-li získat poklad, dej se se mnou do spolku. Jestli se se mnou rozdělíš na polovic, pomohu ti. Platí? Podej mi ruku!"

Vtom odkudsi přiletěla bílá holubice, aby zabránila podání Petrovy ruky. Ten holubici odehnal a srazil ji k zemi. V tom okamžiku zhasla louč a Petr zaslechl hlas svojí manželky: „Petře, Petře!" Znělo to tak žalostně, že rázem všeho nechal a běžel domů. V myslivně svítilo světlo a uvnitř bylo plno lidí. Jeho manželka ležela na posteli a byla v posledním tažení. Ještě obrátila oči, bolestně se na Petra usmála a skonala mu v náručí.

Hořce zaplakal Petr. Od lidí se dověděl, že byl 3 dny pryč. Když se ho manželka nemohla dočkat, šla ho hledat. Hladem a vysílením klesla, lidé ji našli v bezvědomí v lese. „Zabil jsem ji, holubici!" zaplakal hořce a chytil se za hlavu. Náhle se zasmál a pádil zpět do lesa. Nevrátil se toho dne, nevrátil se nazítří. Ani o pohřeb zesnulé se nepostaral. Když ji nesli ke hrobu, přiběhl k průvodu s kvítím v ruce a ptal se na svou Terezku. Když mu ukázali, že je v rakvi, ptal se na svou manželku. „Ne, to není ona, moje Terezka se proměnila v bílou holubici!" Docela zešílel. Když ho v lese slyšeli zpívat říkali: „To se zase ozývá „veselý" Petr". Poté, co se dlouho neozýval, našli ho mrtvého s motykou v ruce u vykopané jámy.

S využitím knihy Karla Kallába: Pověsti hradů moravských a slezských
Připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Zřícenina hradu Holštejna a rekonstrukce jeho podoby podle Jana Štěpánka

